

Nguyễn Công Liệt

Công an siêu chất

Phần I

I

Ở Việt Nam ngành ướp xác còn rất mới mẻ. Tony Hải mở một văn phòng kinh doanh ở thành phố Hồ Chí Minh, vắng khách nên anh ta thường về Thuận Hải (cũng là quê mình) chơi, anh ta có mua một căn nhà ở đó.

Mỹ Hạnh lọt vào mắt xanh của anh ta. Ngoài đôi chân tương đối dài và với cánh tay đẹp tuyệt vời làm cho ai gặp cũng phải khen ngợi. Đôi cánh tay của nàng rất là mỹ miều, thon thả từ trên xuống, nét đẹp đặc trưng khác người làm cho tất cả người đàn ông trông thấy đều mong mỗi muốn sở hữu nó. Khi đến bãi biển Thuận Hải tắm, nơi cách đây bị cơn bão số 5 tàn phá dữ dội. Không gian cũng còn khá tĩnh mịch, tuy nhà nước nỗ lực rất nhiều trong việc khôi phục lại ngành du lịch nơi đây. Người ta vẫn còn kháo nhau những oan hồn đi tắm ban đêm, hẹn hò nhau ra ngoài bãi biển rồi biến mất khi một cơn gió thổi tới. Có người nhớ người thân thỉnh thoảng sùi khóc, tiếng khóc bị gió đưa đi xa nghe não lòng, không đoán được nơi nào nên dễ bị hiểu là người mất rên rỉ. Mặc dù vậy, khách nước ngoài nhìn với ánh mắt tích cực hơn dân địa phương, trở lại đây mỗi ngày mỗi nhiều hơn. Họ cũng mong sao cho bãi biển Thuận Hải trở lại thời vàng son như trước ngày bị xảy ra bão táp.

Cũng như sự xuất hiện của Mỹ Hạnh làm cho bãi biển xôn xao hơn. Nàng không đẹp mặn mà, nhưng sự quyến rũ từ đôi cánh tay có một không hai của nàng làm cho bãi biển Thuận Hải tươi tắn hơn. Trong bộ đồ Bikini hai mảnh, để trần đôi cánh tay. Thì ai cũng thấy như ông trời ngồi nắn nót tỉ mỉ, rồi mới cho nàng đầu thai.

-Nhìn kia...-Có rất đông khách từ thành phố ra đó du lịch theo tua, cũng không cần là Việt kiều mới đủ tiền đi du lịch như Mỹ Hạnh nghĩ (nhưng dù sao đi với Việt kiều chắc ăn hơn). Họ thốt lên và không nghĩ nàng là người Việt Nam.

Mặc dù vậy, Mỹ Hạnh vẫn cứ làm ngơ và cố gắng không nói nhiều với Tony Hải, e ngại họ đến quấy rầy...kê mình là người Hàn Quốc. Nàng mong muốn người khác nhìn mình như vậy. Bởi vì bộ đồ mình mặc mua giá cũng khác hơn những người Việt Nam đi du lịch giá rẻ, mình còn có trang sức mà Tony Hải mua tặng cũng khá mắc. Hai bên bắp tay còn trang trí thêm hai vòng xuyên nạm vài viên kim cương. Tony Hải bắt nàng tô dày kem chống nắng, anh ta xem ra quý đôi cánh tay của nàng hơn ai hết. Có khi thân thể nàng anh ta chẳng quý bằng, chỉ quan tâm nơi nào đặc trưng nhất mà thôi. Có khi anh ta lẩm bẩm: “làm sao giữ nó mãi mãi đây!”, ai biết anh ta nghĩ gì, nhưng vẻ mặt căng thẳng tột độ trong suốt khoảng thời gian cùng nhau rời thành phố Hồ Chí Minh đến đây.

Hai người tắm biển tách biệt, chọn nơi gần với những người da trắng. Mấy ông Tây bà đầm cũng đến với Thuận Hải với tấm lòng trân trọng và thành kính. Họ cũng ít nhiều có ý muốn khôi phục lại ngành du lịch cho nơi đây, cho một phong cảnh đẹp nổi tiếng. Nhưng tất cả không còn chăm chú vào cảnh đẹp nữa, chiêm ngưỡng đôi tay một cô gái trông mát lạnh ngọt ngào từ kia đi tới, Mỹ Hạnh phảng phất một mùi thơm quyến rũ lướt qua, theo sau là một người đàn ông không xứng tầm cho lắm. Nhưng họ cũng toại nguyện phát hiện ở bãi biển này có một người con gái có đôi cánh tay tuyệt vời như thế này, là toại nguyện lắm rồi (kể ra ít ai tin). Tony Hải nhận biết được tất cả những cái nhìn ấy, ít nhiều cũng muốn sở hữu nó (đôi cánh tay). Lại thêm Mỹ Hạnh dễ dãi mỉm cười với mọi người, nàng cho như vậy là phải phép. Tony Hải nổi đó trong lòng, không bao lâu sau, tức bực lộ rõ ra bên ngoài.

Con người ta ai cũng có một cái kỳ khôi, rằng khi đến với một người phụ nữ đều chọn lựa nét đẹp từ ưu điểm nào đó, nhưng khi có được thì muốn chiếm dụng hoàn toàn làm của riêng cho mình, ghen tuông xuất phát từ đấy. Cái ghen con người mỗi người mỗi cách, nhưng cái ghen của anh ta thật kinh khủng.

Cao trào là vào buổi tối dạ hội, Mỹ Hạnh mặc chiếc áo dài xườn xám kiểu của người Hoa, được choàng thêm tấm vải lụa trên vai. Hai tay cũng để trần thu hút nhiều cái nhìn trần trụi về phía nàng. Trong lễ xả giao, mọi người tìm cách tới làm quen và theo kiểu cách của phương tây. Nàng phải chia tay ra để cho họ hôn lấy, vì có đôi cánh tay quá đẹp những người tới làm quen khó kềm được lòng mình, tranh thủ thêm vài nụ hôn lướt lên trên. Những ly rượu được cung cố ý, mong nàng uống với mình vài hớp để được ghi nhớ lần gặp mặt.

Nàng không có kinh nghiệm trong việc uống rượu tây. Nó ngọt dễ uống vào, nhưng nó mạnh mẽ và ngấm vào rất nhanh. Nàng ở đó không được lâu, vả lại Tony Hải cũng không muốn nàng ở đó lâu. Hai người có vẻ hờn nhau, nàng thì muốn xả giao rộng, còn anh ta nghĩ nàng là do mình đưa đến đây nên không muốn ai tiếp cận. Tony Hải kéo nàng về, anh ta đưa nàng ra xe để về nhà mình. Anh ta ghen hờn không muốn cho tất cả ai đụng cánh tay đó nữa, anh ta muốn chiếm dụng và giữ cho nó đẹp mãi mãi.

Anh ta vừa chạy xe vừa lướt qua kế hoạch trong đầu. Thế giới lưu giữ những người đẹp mỗi người mỗi kiểu. Chẳng hạn Marilyn Moros được tái hiện bằng sáp, hình ảnh: Tượng tự Madona cũng được vẽ tranh hoạt hình, tạc tượng sáp và tranh ảnh. Nhưng rồi họ (những người đẹp) cũng tàn úa theo thời gian, chưa ai có thể sở hữu họ bằng da bằng thịt mãi mãi. Anh ta nghĩ mình sẽ thực hiện một kế hoạch có một không hai và chỉ có mình làm được mà thôi. Ngoài ra, Tony Hải còn là một chuyên gia ướp xác. Ai biết được anh ta tính toán gì, để giữ được vẻ đôi cánh tay của Mỹ Hạnh trường tồn mãi mãi và là của riêng mình. Anh ta đã có trong đầu một ý nghĩ kỳ cục.

Khi về nhà, anh ta đưa nàng vào phòng nằm. Trong ý nghĩ của người con gái chỉ nghĩ là anh ta muốn quan hệ tình dục, sự e ấp thắng rượu được một lúc. Trí khôn không cho nàng buông thả, nàng gượng dậy nhìn quanh căn phòng rộng lớn, rồi nàng che miệng mình lại như cô không để la toáng lên. Nhưng anh ta đã đưa mình đi chơi mà, nàng nghĩ là ó là sai. Mình ở trong thế phải nhắm mắt đưa chân rồi, đã chấp nhận theo anh ta đến đây rồi. Đi xa nhà, như đồng nghĩa với đi xa khỏi đạo lý mà gia đình đã dạy.

Nhưng mình gìn giữ làm chi nhĩ! Trước sau gì cũng thế thôi, ai mà không được. Ai cũng đáng yêu thôi, nhiều đàn ông quá gìn giữ để cho ai mới được, tránh ông này cũng gặp phải ông khác thôi. Nhưng duyên con gái cũng phải làm bộ chứ, có con gái nào rủ nhau trước đâu! Có con gái nào hỏi là ừ liền. Thôi làm bộ sai rượu đi, hoặc là cứ nhắm mắt ngủ có việc gì thì làm như mình bị rượu kích thích. Nàng ngả người ra, đưa hai cánh tay lên cao như chờ đón và mời mọc.

Nàng không hay biết gì kế hoạch của Tony Hải. Anh ta mang chiếc vali thuốc mà mình mang từ Mỹ sang, tiến hành pha chế. Trong cơn mắt ghen tuông và bây giờ đã chuyển sang màu tham vọng. Nếu như anh ta gây tội ác mà bị phát giác, chắc người khác sẽ khen ngợi cách thức tiến hành việc ướp xác có một không hai này trên thế giới. Bấy lâu nay hắn đã tìm ra được kế sách ưu việt nhất: xác người vẫn còn tươi nguyên như khi còn sống (với điều kiện người đó tiến hành ướp lúc đang sống). Đây là dịp để thực hiện công nghệ của hắn.

Mỹ Hạnh đang nằm ườn eo trên giường, hắn lấy khăn lau mặt nàng cho tươi tỉnh. Nàng mỉm cười với hắn, có khi còn muốn cảm ơn. Hắn đưa cho nàng một ly nước, nàng đang khát lắm nên nàng uống... Chỉ một lát sau, nàng nghe rất đau bụng và muốn vào nhà vệ sinh.

-Ôi !kỳ quá...sao mà bị tiêu chảy.

Hắn cho nàng uống thuốc để tẩy ruột nàng, nàng trở ra được ít phút thì tắt thở. Hắn bắt đầu bơm thuốc lên đầu, phủ hoá chất toàn thân thể nàng. Quần áo vẫn để yên trên người, đôi cánh tay vẫn còn đồ trang sức như trước. Hắn cẩn trọng với đôi cánh tay, rồi nhẹ nhàng bế xác nàng vào một cái hòm thủy tinh, rồi tiếp tục đổ hoá chất. Phía sau cánh cửa tủ có một phòng bí mật, thường dùng để tiến hành công việc ướp xác. Hắn để nàng trong đó, tư thế nàng nằm như nằm ngủ.

II

Một người sinh viên tên là Thái Tuấn, học năm cuối môn điêu khắc tượng. Anh đang làm luận án tốt nghiệp thì hết tiền, ý nghĩ đi ăn trộm cứ lớn vồn trong đầu mấy ngày nay.

Thái Tuấn học ở một trường đại học nổi tiếng ở thành phố Hồ Chí Minh, quê anh ở Thuận Hải và cách nhà của Tony Hải không xa. Căn nhà đó ở trong một căn vườn rộng, có bốn bức tường bao

quanh, một đường nhựa nhỏ xinh đẹp để dùng cho ô tô nhỏ ra vào. Trước cửa có treo một tấm bảng viết chữ Việt cùng tiếng Anh: “Công ty ướp xác. Do bác sĩ Việt Kiều Mỹ đảm trách”. Thái Tuấn thấy căn nhà dùng để ở hơn là mở văn phòng kinh doanh. Nhưng anh nghĩ, chắc Việt kiều thì có của cải nhiều. Anh quan sát căn nhà được hai hôm, không thấy nuôi chó. Thực sự khi anh lên vào trong thì có mấy chú kiểng đứng yên như pho tượng, thì ra chúng đã được ướp xác và được cho ngồi đối diện hai bên đường nhựa.

Anh chờ đợi tên Tony Hải ra khỏi nhà. Anh nhìn lên cửa sổ phía trên nóc nhà. Anh sẽ leo lên đó và vào bằng cách đó.

Trời chạng vạng tối, mấy con bò hóng thấy ánh đèn từ ô cửa sổ nhỏ hắt ra cũng bắt chước chen vào, đâm vào mắt anh cay xè. Thái Tuấn cảm thấy khó chịu, anh chỉ còn nhìn một mắt nhưng phải liếc chừng ra ngoài thấy mấy cây Tùng che chắn tầm nhìn cũng an tâm, vừa phải dò dẫm vào trong tìm nơi đặt cái chân to bè mình bám vào. Đây là đỉnh nhọn nhất của căn nhà, nên vào trong hơi hẹp. Anh quẹt nước mắt, làm nửa khuôn mặt của anh lem luốc, giờ gương mặt giống như nửa vàng trắng khuyết. Anh tự nghĩ, mình ăn cắp một lần trong đời thôi, khi nào có tác phẩm nghệ thuật nào nổi tiếng, anh sẽ tặng lại cho chủ này một bức tượng để đền đáp lại. Nghĩa là hôm nay vào nhà này, anh chỉ là mượn tạm một số tiền chứ anh không phải là ăn cắp. Công trình nghệ thuật của anh đang thiếu vốn, dở dang thì không có tác phẩm để đặt bằng cấp tốt nghiệp. Anh sắp ra trường.

Thái Tuấn leo xuống được phòng khách, anh nhìn đảo đảo xung quanh. Thực sự là đang thẩm định giá từng món đồ. Chẳng có món nào có giá trị toàn là đồ giả mà thôi. Hay là mình vào trong buồng ngủ, thường của quý chủ nhân hay để trong phòng này.

Anh đi vào phòng ngủ. Căn phòng cũng khá sạch sẽ, nhưng không thơm phức mà chỉ nghe một loại thuốc tựa như thuốc sát trùng. “Ủ! Nhà bác sĩ ướp xác phải thế... nhà mình cũng toàn mùi đá vôi đó sao! Ướp xác và tạc tượng có điểm chung nào không nhỉ?”. Anh đứng nhìn quanh trong căn phòng, phán đoán xem của cải quý giá nhất nằm ở đâu. Nhiều cánh cửa tủ âm vào tường, một cánh cửa tủ có tay nắm ít hao mòn: “Chắc tiền cất vào đó rồi thôi, còn mấy tủ kia là tủ quần áo?”. Nhưng Thái Tuấn mở cửa tủ ấy ra, thì chỉ là một cái hộp trống và tiếp theo là một cách cửa nữa. Anh nghĩ: “chắc chắn tiền ở trong này rồi!”. Anh lại mở cửa trong và thấy một căn phòng nhỏ, tựa như phòng thí nghiệm hoá học.

-Vào lộn phòng làm việc rồi!- Anh trách thầm, nhưng sao phải kín đáo và bí mật thế này.

Thái Tuấn không đi ra mà tiếp tục đi vào, ý đồ ăn cắp nhỏ lại và tò mò nhiều hơn. Bỗng nhiên anh dựng tóc gáy vì thấy một xác người đang nằm bất động, đó là xác được ướp hoàn thiện mà anh nhìn thấy từ trước tới nay. Gương mặt vẫn còn xinh tươi, má còn hồng hào, quả là bác sĩ này tay nghề cao nhé! “Khi nào mình chết... mình ướp xác thôi!”. Anh bỗng rùng mình vì ý nghĩ mình cũng chết như ai, tuy không có tin vào thế giới huyền bí nhưng nếu người con gái đó đứng lên chắc mình xui quá.

Một lúc sau, anh bình tĩnh trở lại. Anh ghé sát mắt vào chiếc quan tài thủy tinh. Công nghệ ướp xác của vị bác sĩ này thật ưu việt, anh nhận thấy từ trên xuống dưới không có một cái gì khác so với người đang sống. Và kìa, đôi cánh tay của người con gái đang nằm ôi sao mà đẹp thế, mượt mà lắm thế. Thái Tuấn nhìn đôi cánh tay của nàng với con mắt của người tinh tường nghệ thuật và anh biết đây là đôi cánh tay quý nhất trần đời. Chắc chính vì lẽ đó, chủ nhân sợ mình mất đi đôi tay đẹp, khi chết muốn ướp xác để giữ gìn nó. Anh không hề biết nàng bị cưỡng bức chết, cho nên anh cứ nghĩ người nằm trong quan tài thủy tinh kia, bị một chuyện gì đó chết đột ngột. Bây giờ chủ nhân chiếc quan tài này là ai nhỉ? Họ ướp xác bao nhiêu tiền, có thể cho anh mượn đôi cánh tay này để làm mẫu tạc tượng. Anh cứ quẩn luyến ở đó không biết xử trí sao? Anh đi ăn cắp tiền mà nổi máu nghệ thuật kiểu này, e bị bắt là mất tiếng hết. Nhưng nếu không gặp đôi cánh tay của người con gái này nữa, tựa như không gặp lại cảm xúc cao trào của người làm nghệ thuật.

Mình chẳng nào cũng là thằng ăn cắp, hay là mình ăn cắp cái xác này... Tiền từ từ sẽ có thôi. Nhưng nếu ôm cái xác này băng băng ngoài đường phố thì sẽ gặp ngay cả khối cảnh sát rượt đuổi. Kế sách hay nhất là lấy hai cánh tay đó là đủ... không có gì tiện hơn.

Lúc này, việc giao lưu văn hoá giữa các nơi hội tụ về được tổ chức tại thành phố Hồ Chí Minh. Ngoài các đoàn ca múa nhạc dân gian, công viên văn hoá Tao đàn còn trưng bày các tác phẩm điêu khắc của các nghệ nhân gửi đến tham dự. Công an Quận 1 xin bổ sung các tân binh ở các quận khác về tiếp sức, để giữ gìn trật tự an ninh trong thời gian tổ chức giao lưu. Đức Độ cũng được điều đến, làm công việc giữ gìn an ninh trật tự cho bà con vui xuân.

Mấy ngày đầu chuẩn bị tổ chức buổi giao lưu văn hoá là anh đã có mặt, đảm bảo tổ chức thành công buổi giao lưu văn hoá ở công viên Tao Đàn. Có khi anh còn phải công vãi bức tượng của các phái đoàn bị

thiếu người phụ giúp. Đoàn các tỉnh gửi nhiều tượng điêu khắc nhưng người theo phụ giúp thì ít. Đến giờ phút cuối, đoàn Thuận Hải còn bổ sung thêm một tác phẩm nghe đâu đang làm các nhà điêu khắc trông đợi, vì đó là tác phẩm của một sinh viên. Đức Độ rất muốn hỏi thăm những người Thuận Hải, nhưng chuyên trách của anh không cho anh có thời gian làm điều đó. Cho nên, khi bức tượng được các nhà điêu khắc dồn đống đã đến, anh chẳng hay biết.

Bức tượng của người sinh viên Thái Tuấn đã đến, thì ra cũng chẳng có gì khác lạ nào. Đó là tượng thần Vệ nữ: Với gương mặt xinh đẹp của thần và được để ngực trần quyến rũ, từ khi khai quật đến nay bức tượng đã mất đi đôi cánh tay. Bao nhiêu lần người ta muốn chấp vá lại, làm lại đôi cánh tay cho nàng, nhưng chưa có ai làm vừa ý các nhà điêu khắc trên thế giới. Cho nên người ta cứ để tượng không có đôi cánh tay như lúc khảo cổ, vậy là hài lòng nhất. Mọi công sức làm lại đôi cánh tay của nàng từ đó không ai muốn nữa.

Nhưng lần này thì khác. Bức tượng của người sinh viên tên Thái Tuấn gửi đến có đôi tay ngọc ngà, mềm mại và sống động vô cùng. Bức tượng có hồn hơn nên thấy gần gũi, được mọi người chấp nhận mà còn tán dương đôi cánh tay được chấp vá đó.

- Đôi cánh tay cho thần vệ nữ sống lại...-Nhiều người tán thưởng như vậy và họ liếc mắt cái tên được ghi bên dưới: Thái Tuấn.

- Đá banh giồi mà còn tạt tượng khéo nữa...

- À, người này không phải Thái Tuấn đá banh. Giống tên thôi...

- Mình thấy người Thuận Hải nào tên Tuấn đều giỏi cả...

Mọi người tranh cãi, rồi xác nhận. Tất cả đều thừa nhận đôi cánh tay quá mượt mà sống động. Tuy có đôi chút hóm hỉnh nhưng đều tựu đồng đến đó đứng. Các nhà điêu khắc nói gì? Họ bảo tuy rằng bức tượng ấy của đất nước Hy-lạp, nhưng phải chạy sang Việt Nam mới đạt được đỉnh cao nghệ thuật của nó. Nghe đâu người sinh viên này được mời dự trong lúc anh ta đang gấp rút hoàn thành một bức tượng nữa. Bức tượng một tiên nữ lướt trong gió trong thần thoại Hy Lạp, với hai cánh tay mềm mại xuôi theo chiều gió, nay mai sẽ có mặt tại thành phố Hồ Chí Minh.

- Nghe đâu anh sinh viên Thuận Hải này có thể mạnh làm cho các nàng tiên sống lại từ đôi cánh tay.

- Chắc thế...Bức thần vệ nữ quá tuyệt vời rồi gì nữa, phát huy năng khiếu của mình xung quanh đôi cánh tay là điều cần thiết.

Mọi người lắng nghe mọi ý kiến và chờ đợi bức tượng mới của Thái Tuấn sắp gửi đến triển lãm. Khi bức tượng nàng tiên bay trong gió ghé trước cửa công văn hoá Tao Đàn, mọi người bu kín khó lòng đem vào trong bộ (cũng gần bức thần Vệ nữ).

Khi yên vị trên bộ rồi, y như người xem không còn chỗ đứng. “Nàng Tiên bay trong gió” là bức tượng được tạc theo tư thế ngồi hơi chồm về phía trước, nàng xuôi tay cùng mảnh lụa theo chiều gió. Đôi bàn tay mềm mại cho cảm giác ngay gió đang luồng bên dưới, thấy gió phàn phật đang vỗ về da thịt nàng mát lạnh. Tạo ra cảm giác gió như thật nhờ đôi cánh tay mềm, làm cho những người tới xem đều ít nhiều bất chước theo động tác ấy. Bức tượng làm cho mọi người nhập tâm, tức đã thành công mỹ mãn và các nhà chuyên môn đều đồng tình như thế.

Đến buổi chiều thì Đức Độ được đổi ca, anh có nghe mọi người khen bức tượng thần vệ nữ. Anh cũng định ghé mắt xem nhưng quá bận bịu với việc giữ gìn trật tự an ninh, nên hẹn ngày cuối sẽ xem. Nhưng mọi người đã xem bức “Nàng Tiên bay trong gió” đi ra với những lời trầm trồ, khen ngợi hết mức (nghe đâu ban tổ chức cũng có những giải thưởng cho những người gửi tượng đến trưng bày, người ta khao nhau cả hai bức tượng của Thái Tuấn sẽ đoạt giải nhất nhì). Không cầm lòng được nữa, Đức Độ lảng vảng đến đó. Anh nghĩ vậy rồi đi.

Len lỏi với đám đông trước bức thần Vệ nữ. Đức Độ ngắm nghía khuôn mặt nàng, nửa thân trên được khoả thân thì anh quen quá rồi, còn đôi cánh tay thì chưa bao giờ thấy. Anh nhoeo cười trước bức tượng, vì có vẻ hơi lạ (đã quen ngắm không có cánh tay bao nhiêu lâu nay rồi, giờ có đôi tay tuy có hài hoà và đẹp ra). Anh định đi về phía bức Nàng Tiên bay trong gió, nhưng trong tiềm thức có vẻ đang xáo trộn không yên. Anh không biết nghĩ gì, như đang lục lọi một cái gì đó quý giá nhất trong đời anh vậy. Anh vừa đi vô hồn, và phải người này người khác mà không hay đến đứng trước “Nàng Tiên bay trong gió” khi nào không hay. Nàng đấy ư? Anh đặt câu hỏi với nàng nhưng anh chỉ nhìn chăm chăm vào đôi cánh tay thấy thân quen sao ấy. Anh từng yêu một người con gái có đôi cánh tay như thế: Đôi cánh tay của Mỹ Hạnh. Anh thấy đôi cánh tay được chấp vá cho thần Vệ Nữ và Nàng Tiên Bay Trong Gió không khác của nàng một chút nào, gọi lại cho anh tình thương yêu vô bờ.

- Sao lại giống quá thế này! Đôi cánh tay này là của Mỹ Hạnh.

Đức Độ chắc chắn như thế, chưa biết thực hư ra sao và không có một thông tin ban đầu nào.

- Không lẽ nàng đến đó làm mẫu sao?

Đức Độ kết luận: “Đôi tay này chắc chắn của nàng rồi! Bây giờ mình tìm gặp tác giả này hỏi thăm tình hình thêm”.

Hai ngày sau, Thái Tuấn có mặt tại Công Viên Văn Hoá Tao Đàn. Anh được mời đến để nhận giải cho ban tổ chức trao tặng, đồng thời để cho khán giả gặp mặt giao lưu.

- Thái Tuấn...Thái Tuấn...Thái Tuấn...

Anh được mọi người tán thưởng khi đứng trước hai bức tượng của mình, khi ai đã vào lòng khán giả rất dễ có biệt danh cho dễ nhớ:

- Tuấn tò vò...-Họ căn cứ theo tóc tai anh mà gọi.

Mấy đứa nhỏ tán thưởng nhưng cũng trêu ghẹo.Nếu nhìn kỹ Thái Tuấn một chút, phía dưới cằm anh để một ít râu quặm vào, anh mới để không chịu cạo, cho có vẻ nghệ sĩ một chút (dù sao thì cũng nổi tiếng rồi). Khi lên sân khấu nhận giải, anh cứ hay xoa cằm suốt (tạo vẻ bối rối khi bị hỏi, một số râu chìa ra không đồng đều).

Một khán giả đặt câu hỏi:

-Anh cho biết, bí quyết nào cho anh làm được hai bức tượng sinh động như thật vậy?

-Các bạn thân mến! Một người làm nghệ thuật phải biết trân trọng cái đẹp, người nào biết yêu chuộng cái đẹp ắt phải có sự cảm nhận lâu dài vào trong tim khối óc mình.Tôi biết trọng cái đẹp.

Thái Tuấn nhớ lại hai cánh tay đem cho mình nổi tiếng. Anh nhớ lại cái hôm mình đi ăn trộm, nhưng mình không đi lấy vàng. Mình nói mình yêu cái đẹp cũng đúng quá chứ, nếu mình chỉ lo lấy vàng ròng, thì chỉ có giá trị vài ngày, nhờ mình lấy đôi cánh tay nên mới có ngày hôm nay. Chắc mình không nên nói nhiều nữa.

-Cám ơn...Cám ơn các bạn ...

Anh xuống sân khấu, và ngồi không lâu ở ghế khách mời mà về ngay chỗ hai bức tượng. Đức Độ ở đó chờ tự nảy giờ.

- Tượng của anh đẹp nhờ ở đôi cánh tay đẹp. Tôi biết người có đôi cánh tay này, anh không phải là người nghĩ ra mà phải có khuôn mẫu...người đó hiện đang ở đâu?

- Đúng vậy...-Thái Tuấn trả lời, và nghĩ ở thành phố không ai biết gì chuyện xảy ra ở quê nhà- của một người, tôi lấy đó làm khuôn mẫu. Người đó đã chết rồi...

- Chết rồi?...Nhưng, nếu vậy tại sao anh vẫn có khuôn mẫu...

- Ồ!...Thì thế này...

Thái Tuấn nghĩ nên nói ra cho vui đi một điều thầm kín nào đó.

- Tôi...Tôi lấy trên một cái xác đã được ướp...

Nghे đến đó, Đức Độ muốn cho có thông tin rõ ràng, mời anh về Công an Quận để hợp tác với mình truy tìm Mỹ Hạnh.Mọi người không hiểu chuyện gì, mới thấy anh lên nhận giải thì “bị mời” rồi...

III

Trong khi đó, những người bạn của Mỹ Hạnh liên lạc bằng điện thoại nhưng không thấy nàng trả lời. Họ đem thắc mắc đó nói lại ông Chủ tịch Quận biết, nhưng ông cho là nàng đi Thái Lan và bên đó chắc hệ thống thông tin liên lạc có phần khác bên đây. Vì đi với một Việt Kiều giàu có nên cả tháng qua bất tin tức ông không màng đến, ông cho là mình quá bận và không dủ thời gian quan tâm đến những việc nhỏ nhoi đó, rồi ông không màng đến sự mất tích của con gái mình nữa.

Cánh báo chí lần theo ra sân bay,nhưng trong bảng danh sách không hề có tên hai người đi Thái Lan. Họ không tin rằng ông luôn nói vì dân vì nước, nhưng gương mặt no căng, bụng thì to phệ nên họ theo dõi và phang phui việc làm sai trái của ông chủ tịch quận.

Từ những giấy tờ ông ký sai trái, thì ông nói quá tin vào cấp dưới nên không xem kỹ. Còn những căn nhà sang trọng giá hàng chục tỉ đồng, thì ông nói do mình chiến đấu cực khổ khi xây nhà người dân đóng góp. Công an theo cánh báo chí điều tra và tìm thêm bằng chứng để đưa vào hồ sơ tội phạm, nhưng gặp rất nhiều khó khăn khi ông còn đương chức.

Khi về công an quận, Thái Tuấn hợp tác rất tích cực. Anh kể lại toàn bộ câu chuyện xảy ra với mình, rồi hứa dẫn dắt Đức Độ và toán công tác của thiếu tá Từ Anh đến nhà riêng của Tony Hải. Họ đến Thuận Hải ngay trong đêm, lấy đôi cánh tay và trả về cho cái xác được nguyên vẹn, rồi làm thủ tục xác định danh tính của người mất. Như nàng Bạch Tuyết ngủ trong rừng. Nhưng người mình yêu nằm yên lặng, xinh đẹp trong chiếc hòm thủy tinh không phải như đang ngủ. Đôi cánh tay được trả nguyên về vị trí ban đầu. Đức Độ chực rơi nước mắt khi nhận ra đích thực là nàng rồi. Mỹ Hạnh, con cưng của một vị chủ tịch quận vì sao ra nông nỗi này.

Sau đó, họ tiến hành đem xác Mỹ Hạnh về lại thành phố Hồ Chí Minh, để người nhà làm thủ tục mai táng.

Đức Độ cùng học chung trường với Mỹ Hạnh suốt thời học phổ thông. . Anh ngồi sau nhìn nàng và thương thầm nhớ trộm nàng, nhất là đôi cánh tay mềm mại khua trong chiếc áo dài trắng học sinh mượt mà, đến độ suýt rớt tốt nghiệp phổ thông trung học. Theo thời gian nàng trở thành một thiếu nữ khá là xinh xắn, lại thêm là con của một vị chủ tịch quận G nên anh cảm thấy tình cảm của mình rất chông chênh. Có lần bạo dạn đến nhà Mỹ Hạnh chơi, gặp cha nàng không có cảm tình với anh lắm và khi hỏi anh định hướng nghề gì, thì anh nói sẽ vào ngành công an.

Cứ nghĩ vị chủ tịch ung bụng lắm, nhưng ông biểu lộ ngay nổi bực dọc không đồng tình anh có mặt trong nhà ông nữa. Căn nhà của vị Chủ tịch Quận khá là sang trọng, ông có con trai được du học tại Úc. Còn Mỹ Hạnh, ông cũng sẽ tìm cách cho nàng định cư ở nước ngoài.

Mỹ hạnh trước đây cũng là một cô con gái mỹ miều, dễ thương. Thoạt đầu nàng cũng đem yêu thương gởi cho chàng công an hiền từ là Đức Độ. Nàng cũng nghe trong tâm hồn vị ngọt ngào của yêu đương. Đó là tình cảm trai gái, còn lấy nhau hay không là việc khác. Người ta nói nàng là con của một nhà giàu nên phải tìm cho một tấm chồng xứng đáng. Gia đình có một đứa con trai đi du học bên Úc, tuy không nói ra nhưng cha nàng muốn các con mình sang bên đó lập nghiệp. Ở Việt Nam còn khá lâu mới giàu, thế cho nên ông chê các con trai nghèo Việt Nam, và làm quen với một người Việt Kiều Mỹ tên là Tony Hải.

Tư tưởng của người cha ảnh hưởng đến con cái rất nhiều, Mỹ Hạnh phớt lờ tình cảm của Đức Độ. Tương lai nàng cũng nghĩ xa xôi như cha mình dự định, ngành nghề nàng yêu thích là thời trang, vì nâng cao “trí thức” cái đẹp thường gặp được các đại gia.

Từ đó, hai người bị tách ra mỗi người mỗi cuộc sống. Đức Độ vào ngành công an như đã nói, và thiên bẩm của anh bộc phát từ đây. Từ đó, Đức Độ tự xem mình là ngoài cuộc nhưng luôn luôn nhớ đôi cánh tay đẹp vô ngần ấy.

Lần cuối cùng Đức Độ gặp gỡ Mỹ Hạnh là lúc anh tốt nghiệp trường đại học Công An, đến nhà chơi và biết rõ ràng lý do vì sao vị chủ tịch quận không thích công an ghé nhà mình thường. Ông là một vị quan tham, anh cho nàng biết thế. Song nàng có vẻ bất mãn anh hơn, đồng thời ước vọng đi ra nước ngoài cao hơn:

- Tôi chán anh quá nhiều rồi! Điều tra ba tôi mà còn đến đây khoe nữa. Tôi lớn rồi, tôi có quyết định của tôi. Tôi sẽ đi trắng mặt với Tony Hải ở Thái Lan, tôi sẽ lấy anh ta, rồi sang Mỹ định cư.

Thực sự, Mỹ Hạnh biết việc cha nàng tham ô từ lâu, cho nên cũng không cần Đức Độ nói ra. Những tưởng làm cho trắng đen rõ ràng, không vì tình cảm riêng tư sẽ được mọi người khen, nhưng chỉ toàn thấy lời dèm pha của nàng.

Vài ngày sau Mỹ Hạnh đi “Thái-Lan”, mà tên Tony Hải chỉ đánh lừa và đưa nàng đến Thuận Hải, rồi ướp xác nàng.

Vụ án của Mỹ Hạnh là bài học cảnh tỉnh cho các cô gái Việt Nam, vì quá mộng mơ giàu sang. Khinh khi các chàng trai nghèo, mong tìm đến các đại gia nên mới gặp chuyện tai ương. Khi xác Mỹ Hạnh được đưa về lại nhà, trên các báo thông tin đầy ắp sự kiện và kết cục bi thương này. Ông chủ tịch quận quá ngỡ ngàng về cái chết của con mình, công an đang điều tra thêm thông tin về tên Tony Hải. Vị chủ tịch làm ra vẻ đau khổ, nhưng thực lòng không muốn công an đến nhà nhiều như vậy. Vì xác Mỹ Hạnh được ướp cẩn thận nên ông không làm thủ tục chôn cất, mà vẫn giữ nguyên tại nhà. Ông không hợp tác tích cực với công an và phản ứng dữ dội với báo chí vì thông tin trên các trang báo mà ông không muốn... Chính những thái độ đó, cánh báo chí có ý theo dõi chân tướng của ông tới cùng.

Để khép lại hồ sơ vụ án, thiếu tá Từ Anh và Đức Độ đến nhà để truy hỏi về lai lịch tên Tony Hải. Ông cứ mượn cớ bận họp, mà không chịu tiếp hai người. Thực sự, tên Tony Hải khi phát hiện có người đột nhập lấy đi đôi cánh tay đẹp, biết đã bị lộ nên ngay sau đó trốn sang Mỹ. Công An Việt Nam nhờ cảnh sát Interpol truy tìm hắn. Không sớm thì muộn, hắn phải đứng trước vành móng ngựa. Còn Thái Tuấn không biết là người có công hay có tội, dù sao anh cũng đi ăn cắp. Nhưng nếu như không có anh thì mọi việc chắc có lẽ không còn một manh mối, không thể ghép anh vào một tội ác nào. Anh vẫn tiếp tục hoạt động nghệ thuật của mình.

Việc mất tích xem như đã tìm ra manh mối. Các đồng chí khen ngợi Đức Độ hết lời, vụ án đâu ai dễ khám phá. Anh nhận biết đôi cánh tay tuyệt trần từ bức tượng, rồi tất cả mọi việc tiến triển theo hướng ấy...Đâu ai biết xuất phát từ tình yêu với người con gái ấy, anh yêu đôi cánh tay đẹp của nàng, và đó cũng là đầu mối. Công việc điều tra vén lên nhiều bí mật khác, cảnh báo chí cũng đã phát hiện những việc làm sai trái mà vị chủ tịch quận đã can dự.

IV

Trên bước đường hành nghề, Đức Độ đã làm cho nhiều người ngạc nhiên về thiên bẩm của anh. Ngay cả thiếu tá Từ Anh gặp người bạn của mình là bác sĩ Trần Kỳ, phải thốt lên khen ngợi về đức tính cũng như việc phá án nhanh chóng của Đức Độ.

Từ Anh và Trần Kỳ thường bàn bạc, chuyện trò mỗi khi gặp nhau bên quán cà phê đầu ngõ. Trần Kỳ chuyên khoa tâm thần nên rất thích quan tâm về xã hội học. Hai người cùng học chung và là bạn thân nhau từ nhỏ, có khi còn gặp nhau trong công tác điều tra tội phạm, ứng dụng thời miên vào khai thác tin. Cái cách mà bác sĩ Trần Kỳ hay nhận định rất hóm hỉnh và hài hước, Từ Anh gặp anh lúc công việc rảnh rỗi để chuyện trò và có khi cũng là thư giãn. Nhưng lần này thiếu tá muốn nhờ vị bác sĩ cùng giúp đỡ mình trong việc đào tạo Đức Độ thành người Công an siêu chất mà anh có kỳ vọng ở Đức Độ. Vị bác sĩ chuyên khoa tâm thần học, như giới cả về xã hội học nhận định:

- Xã hội có một cái gì đó bất công mà con người không thể nào dàn xếp được. Giả dụ như một người sinh ra trước và một người sinh ra sau, cùng ăn một mâm cùng uống một ngụm nước, thì thấy cũng có sự chênh lệch. Một người được thừa hưởng tài sản để lại và một người không có gì cùng tuổi cùng nghề nghiệp, tức cũng có sự chênh lệch, ăn nói khác nhau rồi; Hoặc giả có người hiếu thảo chăm lo cho cha mẹ già của mình ân cần người không chuyên tâm vào việc ấy lắm, tức cũng có người giàu người nghèo khác nhau rồi. Cuộc sống có người gánh vác gia đình bỗng gặp tai ương, sẽ dẫn đến một thiệt hại cho gia đình ấy ngay, một gia đình đang sống êm ấm, bỗng chồng bỏ vợ con theo một người khác, người vợ ôm đứa con trẻ bị xã hội cười chê hoặc sẽ gặp khó khăn khi tái giá. Cuộc đời con người sống không được bao lâu chỉ cần vài việc không suông sẽ tức những đứa trẻ sẽ gánh bắt công còn lại...vân vân.

Những vấn đề kể trên là những vấn đề phát sinh trong cuộc sống ai cũng hiểu, nên mọi người cũng thấy bình thường. Còn vấn đề tội phạm theo nghiên cứu thì thường một xã hội đầy những kẻ tham nhũng, hối lộ thì ắt sẽ xuất hiện những tên tội phạm. Tham nhũng, hối lộ xuất hiện ở những kẻ có quyền hành, những người đại diện cho chính thể đất nước, sẽ bị bọn tội phạm cười chê như khuyến khích chúng nhúng tay vào tội ác. Cuộc sống đầy những tên quan tham và tội phạm là cuộc sống chực lại, nên sẽ có một ngày cần phải chỉnh đốn lại và người ta cần có một con người đầy những phẩm chất đạo đức trong sạch, mới có thể đẩy cái gian tà vào bóng tối. Theo qui luật chính nghĩa bao giờ cũng thắng gian tà.

Chắc có lẽ, con người mà anh khen ngợi kia toát lên tính liêm khiết, hiền từ...có khi bẩm sinh như vậy, không cần phải tỏ ra hung dữ cũng đủ làm cho bọn tội phạm kính nể. Chúng ta nên làm cho chúng nể mình hơn là sợ mình, bởi chúng ta có gì để sợ chúng chỉ sợ tội ác của chúng gây ra mà thôi (tức chúng hiểu mình bị trừng phạt như thế nào rồi). Cũng như nói thoáng qua về vụ án Năm Cam...Hải Bính bị bắt đầu tiên và rất tin vào thế lực của Năm Cam, nên không chịu khai. (Ở đây thế lực còn có công an bị biến chất, nên anh ta bướng bỉnh không khai). Cho đến khi Trung tá Nên đảm bảo với anh ta sẽ bắt tất cả những người liên quan và một vị tướng Thành hiền lành xuất hiện nhẹ nhàng trước mặt anh ta, thì mọi việc trở nên khác đi. Anh ta chịu khai một băng tội phạm tầm cỡ quốc tế.

Tựa như vậy, chắc anh bạn trẻ mới vào làm, toát tính cách chân thật nhẹ nhàng, giản đơn như vị tướng công an trong vụ án Năm Cam. Người đại diện cho luật pháp trong sạch, ắt bọn tội phạm không muốn vòng vo chỉ cho một.

Thiếu tá Từ Anh gật gù, quan điểm này không khác cách nhìn của anh là mấy. Nhưng làm sao Đức Độ chỉ vừa mở lời là bọn tội phạm khai vanh vách.

-Có người phải luyện tập mới có được, nhưng cũng có người bẩm sinh hội tụ đủ những tư chất ấy. Bác Hồ ta khi xưa là như vậy, trong lúc đọc Tuyên Ngôn Độc Lập, chỉ cần hỏi một câu “có” nghe Bác nói rõ không? Cả hội trường Ba Đình vang dậy tiếng đáp “có” và cũng từ đấy kẻ chưa hiểu ta, người chưa ngã ngũ như cùng một lòng với Người sẵn sàng bảo vệ nền Độc Lập cho Dân tộc.

Nói đến đó, Bác sĩ Trần Kỳ gạn hỏi:

-Thế? Hôm nào anh cho tôi gặp mặt anh bạn trẻ ấy nhé...

Nhưng bác sĩ Trần Kỳ chưa nói hết câu, đã thấy Đức Độ trên chiếc xe máy cà tàng tới. Trong túi áo còn có quyền nhật ký của anh hùng liệt sĩ bác sĩ Đặng Thuỳ Trâm, mà hắn anh như muốn thuộc lòng.

-Thảo nào!-Bác sĩ Trần Kỳ thừa nhận-Nuôi dưỡng tâm hồn mình đến mức ấy, ắt tinh thần toát ra bên ngoài những chân lý sống mạnh mẽ. Về mặt của Đức Độ có nét gần giống Bác Hồ hồi còn là Nguyễn Ái Quốc: mắt sáng ngời, chứa chan tình thương yêu nhân loại và niềm tin vào cuộc sống tươi sáng. Anh nhìn thoáng thấy bộc trực và quảng đại. Cái tên của con người đôi khi không phản ánh một cái gì, nhưng Đức Độ thì lại chứa đựng trong ánh mắt trẻ trung của mình rồi..., một cái nhìn chính nghĩa, và bao giờ cũng làm cho mọi tội lỗi run sợ. Trên thế giới đã có một vài cảnh sát siêu đẳng, siêu nhân nhưng ít ai nghe nói đến cảnh sát siêu phẩm chất. Y như tinh hoa của dân tộc, hội tụ tất cả vào con người này, làm cho bọn tội phạm làm lơ, nể trọng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Con người này y như đã tích tụ được mọi phẩm chất của người Việt Nam ta.-Bác Sĩ quay sang bắt tay con người trẻ tuổi, chúc mừng thiếu tá Từ Anh có một người lính mới này, chắc chắn mọi vụ án sẽ phá tan nhanh chóng.

Thiếu tá Từ Anh nghiệm ra được phẩm chất của Đức Độ từ lời bình phẩm của bạn mới vào nghề. Bỗng dưng anh có một tham vọng, sẽ giữ con người này trong tổ điều tra. Hoặc là nhờ Đức Độ để giúp mình trong công tác nhanh chóng, hoặc đào tạo họ thành những người công an siêu chất. Sắp tới đây, trong các chuyên án đấu tranh chống tham nhũng. Anh cảm thấy cần dùng đến hai con người này.

Từ lúc tốt nghiệp trường đại học Công an, Đức Độ có những thành tích đặc biệt từ thiên bẩm của mình. Một lần ra phố, có một tên tội phạm len vào đám đông đụng vào vai người nữ khách nước ngoài, hắn đã lấy đuợc cái bóp tay của người nữ khách.

Tức thời hắn bỏ vào trong áo, rồi mất dạng ngay. Người nữ khách nước ngoài phải vài bước mới hay cái bóp tay mình bị biến mất, liền thất thanh nói một tràng tiếng Anh. Mọi người nhìn thương hại, chứ đoạn đường này thường có mấy tên cướp cạy thuộc hạng lẹ tay, mà bấy lâu nay công an không tài nào chộp được hắn.

Đức Độ được chọn vào đội tuần tiểu trên đường phố (nhưng vẫn trực thuộc công an phường quản lý). Lần đầu tiên nhận công việc, khi đi đến chỗ người nữ khách nước ngoài, anh hiểu ngay là vị khách du lịch này vừa bị mất cắp. Anh chưa giỏi tiếng Anh lắm, nhưng đủ diễn tả cho người khách là hãy đến phòng công an phường đợi đây.

-Chắc mình có tìm được kẻ trộm không? Lại bảo chị ta về phường đợi...

-Sao mà không được, cứ tự tin đi. Nhưng mà đông quá, biết ai đây.

Sau một lúc đắn đo. Anh đi đến chỗ đám đông, quá nhiều người đi lố nhố làm sao biết ai là kẻ trộm. Anh nhìn quanh một lúc, thấy có một kẻ ngồi trên băng ghế đá. Anh đi tới tên nọ, rồi hỏi ngay:

-Người nữ khách du lịch kia vừa bị mất cắp! có biết ai là kẻ cắp không?

Một câu hỏi ngớ ngẩn, nửa như qui chụp vào kẻ đó. Những tưởng anh sẽ bị một câu phản ứng dữ dội. Nhưng tên ngồi tại ghế đá nọ nhìn lên, nhất là nhìn Đức Độ chần chừ một chút, rồi gật đầu.

- Là anh à!

- Chứ ai nữa!- Hắn đứng lên như bị thôi miên, chịu phép cho anh dẫn độ về phường.

Khám xét người hắn, lấy ra cái bóp trong túi áo trong, rồi dìu hắn về phường. Người nữ khách ngoại quốc ngồi chờ chưa đầy hai mươi phút, thấy Đức Độ đưa tên trộm tới. Chị ta cầm lấy ngay cái bóp, xem xét thấy số tiền 3.500 đô-la vẫn còn y nguyên, giấy tờ tùy thân và các giấy tờ hợp đồng khác. Chị ta trích ra 1000 đô-la thưởng ngay cho anh, nhưng anh lắc đầu cảm ơn.

- Cảm ơn!- Chị ta nói rồi nhìn vào anh thật lâu, như cố ghi lại hình ảnh người công an tốt bụng.

Hôm đó có thiếu tá Từ Anh đến công an phường giao ban. Khi dẫn tên tội phạm vào trong, anh hỏi Đức Độ có vẻ như không tin lắm. Anh bảo:

- Làm thế nào anh bạn tìm ra kẻ trộm nhanh vậy?

Đức Độ chỉ lắc đầu:

- Không biết nữa... thấy trộm thì bắt...

Việc bắt giữ tên trộm nhanh kỷ lục, được phường ghi tên vào danh sách khen thưởng. Nhưng vì sao tìm ra tên trộm một cách nhanh chóng, đến khi nhận bằng khen Đức Độ ấp úng. Cả phường ai cũng cười trừ, nhìn dáng vóc cao ráo hiền từ ai cũng cho rằng anh lần đầu gặp mai mắn.

Cho đến một hôm, công an phường đi lý một tên nghi ngờ đang bán hê-rô-in. Từ xa thấy hấn bán thuốc cho hai con nghiện, trinh sát áp đến thì hấn nhanh tay ném mấy gói nhỏ xệt xuống gốc cây me già cạnh đó. Trinh sát lục soát mãi mà không gặp tang chứng, di lý về phường hy vọng đấu tranh để lấy lời khai của y. Hấn chối leo lẻo chuyện bán thuốc, nhất quyết không chịu khai việc cung cấp hàng cho các con nghiện. Khi ấy Đức Độ về phường định uống ngụm nước, lương không nhiều nên cần tiết kiệm tiền. Hai trinh sát đang đổ mồ hôi về sốt ruột, còn tên bán hàng vẫn ngoan cố ngồi lì. Đức Độ hỏi:

- Chuyện gì vậy anh? - Anh hỏi một trong hai người trinh sát, giọng nói nhẹ nhàng của anh làm tên bán hàng nghiện ngược nhìn lên. Kể từ đó y như có một cái gì đó làm hấn khuất phục, hấn cúi đầu chịu khai thật, một điều mà hai trinh sát và anh đại úy công an chờ đợi tự này giờ.

- Tôi bán hàng nghiện này khoảng một năm rưỡi. Tôi lấy hàng của tên Xuyên, hấn ở ngoài Ninh Bình... Hiện sinh sống tại Nha trang.

Hấn ta khai khá nhiều về tên Xuyên, từ lúc ăn nhậu rồi quen nhau, đến lúc kết tình huynh đệ và nhờ tên Xuyên cho một nghề để kiếm sống. Nghề mà tên Xuyên cho hấn là nghề bán hàng trắng. Hấn còn dẫn hai trinh sát ra gốc cây me, hai tép hê-rô-in vẫn còn đó. Trở về phường để lên xe vào trại giam, hấn ngoái nhìn Đức độ, ý bảo là vì anh nên hấn mới khai sạch sành sanh như vậy. Không đợi cái nhìn của hấn để nói lên điều đó, hai trinh sát tấm tắc khen ngợi:

-Lạ nhe! Chúng tôi lấy lời khai cả buổi, thế mà chỉ gặp hai anh hấn bỗng khai ra tất.

Đại úy Từ Anh, được tham gia vào chuyên án 381 để truy bắt đường dây ma túy do tên Xuyên cầm đầu, xem ra đây là một chuyên án lớn. Nhưng từ khi vào trại giam, tên Biệt, không chịu nói thêm điều gì nữa. Từ Anh bỗng nhớ đến Đức Độ, anh xin điều sang tham gia chuyên án này để xem điều lạ từ con người còn xảy ra nữa không? Và quả đúng như vậy, cứ có Đức Độ là tên Biệt nhẹ nhàng khai ra tất cả, làm cho chuyên án thuận lợi vô cùng. Từ Anh kỹ lưỡng hỏi lại tên Biệt:

-Thường thì các tên tội phạm hay chối quanh co, tại sao anh khai ra như chẳng ngần ngại một điều gì?

Hấn nói:

-Tôi biết chuyện tôi làm là sai...- Nói đến đó, anh ta nhìn Đức Độ: Tôi tin tưởng vào chính sách khoan hồng của Đảng và của Nhà nước.

Câu nói đó cũng thường tình như mọi tên tội phạm, khi khai ra tất cả thì y như cứ một khuôn đó mà nói. Vấn đề Từ Anh quan tâm là cứ có mặt Đức Độ thì hấn mới chịu khai.

Tên Xuyên này thường tắm biển mỗi sáng ở biển Dốc lếch Nha Trang. Một mặt hấn muốn tìm khách hàng trắng...Biển Nha Trang tuyệt đẹp, hai người cùng với tên Biệt đứng như tên Xuyên tại biển Dốc -lếch . Một lần ra biển là một lần thấy con người đầy cảm hứng, không ai muốn bắt bớ tại đây. Đức Độ cùng tên Biệt phải giả dạng khách đi du lịch.

Tên Biệt nhìn tìm kiếm rồi hấn lắc đầu:

- Đồng quá không thể nào nhìn ra nổi: Ai cũng mặc quần đùi ở trần mang mắt kính đen, làm sao nhận biết được. Đi nhận diện từng người e không tiện.

Đức Độ chỉ tay về phía một người đàn ông nằm ngửa ra, hai khuỷu tay để trên ghế như sẵn sàng bật dậy:

-Nếu như hấn có ở đây! Thì phải là người đó.

- Tại sao anh biết?-Tên Biệt hỏi Đức Độ.

- Một tên tội phạm sống không thể vô tư được. Những người kia vui chơi cùng gia đình, những người nằm thì hầu như cũng không rời mắt con cái, còn những người độc thân thì có ý như muốn trêu ghẹo một ai để làm quen, hoặc sẽ đọc truyện. Anh thấy hấn có vẻ canh phòng hơn tắm biển.

Tên Biệt nhoeun cười, bấy lâu mới có dịp cười tán thưởng người khác như vậy. Hấn gật đầu, đúng là hấn rồi. Tất cả đi tới trước mặt tên Xuyên, nhận diện rồi Đức Độ bảo hấn đưa về nhà để tìm tang chứng.

Tên Xuyên không suy nghĩ lâu, cũng không phản ứng chống trả, chật lưỡi:

- Tôi biết ngày này rồi cũng tới, không biết sao tôi vẫn cứ làm. Thôi cho xong cho rồi, hầu như ngày nào tôi cũng thấp thỏm, như chờ đợi ngày hiện diện của công an.

Bỏ lại biển sau lưng, Từ Anh và Đức Độ vừa đi vừa thuyết phục tên Xuyên chó có bỏ chạy, chống cự càng thêm vô ích. Đã bị công an biết rồi, thì trước sau gì cũng vậy, cũng bị bắt thôi. Tên Xuyên nói:

-Tôi có chạy đâu...Tôi biết trước sau gì mình cũng đền tội.

Chuyên án 381 nhanh chóng tìm ra tên Xuyên cầm đầu một cách dễ dàng, còn hơn trong tiểu thuyết nữa. Cứ việc con người trẻ tuổi (Đức Độ) hỏi tên Biệt chỗ ở của tên Xuyên ngoài Nha Trang, không cần phải trối hay công tay gì, như đi tìm người thân và đến là cứ gặp mặt.

Tên Xuyên không phản ứng nào, mặc dù có súng và và lựu đạn tại nhà. Từ Anh cùng một vài người khác (công an thành phố Nha Trang), đến đọc lệnh khám xét nhà và thu giữ hơn 11kg hê-rô-in tại nhà hắn, rồi điệu hắn về thành phố Hồ Chí Minh chỉ trong một ngày.

Trong chuyên án mà thiếu tá Từ Anh đảm nhận tiếp theo, là việc xả xẻo đất nhà nước.

Tình hình đất đai đang là thời cuộc nóng bỏng. Sau khi hành hạ các nhà doanh nghiệp, thì bọn tham quan chuyển sang xả xẻo đất của công. Bọn chúng tranh nhau tìm cách hợp thức hoá các kho bãi, biến đất công thành đất riêng, cấp dưới thì gây khó dễ cho dân chúng hòng tìm tiền trà nước, mới cấp giấy hợp thức hoá. Sau một thời gian quản lý lỏng lẻo, thấy tình hình ảnh hưởng đến uy tín của chế độ ta. Đảng và Nhà nước thấy lòng tin của người dân sụt giảm, ảnh hưởng cả đến sự tồn vong của một nhà nước, nên cần phải đẩy mạnh chống tham nhũng. Có nghiêm minh trừng trị bọn chúng, mới tạo được công bằng cho xã hội, lấy lại niềm tin và sự ủng hộ của nhân dân với đất nước ta.

Trong phòng công an. Đức Độ ngồi một bàn đề tra hỏi mấy người trước làm phòng Địa chính của Quận. Người này bị bắt quả tang đòi tiền trà nước:

- Dạ! Việc muốn ăn tiền của dân dễ ợt. Trước tiên cứ ngâm hồ sơ cho lâu, cứ đòi hỏi thêm giấy tờ, bắt họ chạy đi lo hết đầu này đầu nọ tức họ sẽ ngán ngẫm. Sau đó họ mỗi một, nên muốn nhanh chóng thì cứ xĩa tiền, thường thì khoảng 20% so với giá trị đất. Thỉnh thoảng có vài vụ báo chí phản ánh, để kín đáo thì cứ việc nhờ cò ra giá kín (gọi là làm dịch vụ). Nói chung, ai xĩa tiền thì mới làm giấy, quen ăn của dân rồi ngưng lại khó lắm.

Đức Độ còn hỏi những người đo đạc để hiểu thêm:

- Cứ xuống đo là dân cho tiền, ít khi nào không có. Bằng như không có thì tìm cách. Đại khái mảnh khoé là như thế này: mình cứ nói mảnh đất của họ thực tế đo đạc bị chồng lấn lên nhau, chứ không như trên giấy tờ họ đăng ký, “cần cái máy đo đo được chính xác hơn”. Dân lo lắng họ sẽ xĩa tiền cho ngay, muốn cho có giấy đất cho xong.

Thiếu tá Từ Anh đang điều tra những người ở phòng quản lý đô thị. Bọn họ khai:

-Sau khi bị hành hạ và hợp thức hoá phần đất của mình, lợi dụng tính không nhất quán của nhà nước. Lúc thì bảo sẽ qui hoạch, lúc thì bảo chỉ thị của quận bắt buộc không xây dựng quá tầng cao cho phép, mình không cấp ngay giấy phép xây dựng, để bắt buộc họ phải ra tiền. Tính từ đó tới giờ, tui tui ăn tiền đút lót có hơn cả tỷ đồng...để không bị phát hiện, tui tui cứ tìm đại lý vé số, nhờ họ đổi giúp vài lốc vé số trúng, cứ như mình trúng số thì khó mà bị bắt.

Tất cả điều khai ra sạch, riêng phần chia chất đất của công thì ông chủ tịch Quận chối leo lẻo:

- Tôi chỉ thiếu trách nhiệm thôi, cấp dưới làm sai khâu nào tôi sẽ kỷ luật khâu ấy! Còn đất của công bị xả xẻo chỉ là lời đồn đoán. Sắp tới đây thanh tra thành phố kiểm tra, nếu như có những sai phạm nào thì tôi dứt khoát xin từ chức.

Biết khó mà lấy được những lời khai cần thiết. Thiếu Tá Từ Anh phải trông cậy vào Đức Độ.

Đức Độ xem ra quá căng óc, công việc càng lúc càng ngập đầu nhưng anh bắt buộc phải tham gia, vì như chỉ có mình mới lấy được lời khai của bọn tham quan nhanh chóng nhất mà thôi. Vụ điều tra này càng lúc càng cho thấy bọn tham quan, từ trên xuống dưới, tìm đủ mọi cách hành hạ người dân không chưa đủ. Chúng còn tìm cách lấy đất của nhà nước (thực chất là đất của nhân dân), và không ai khác là những người đứng đầu trong quận. Đại diện cho nhân dân, làm đầy tớ cho dân, nhưng chức tước càng cao thì chia chác càng nhiều. Đức Độ và Từ Anh cảm giận bọn quan tham vô cùng, nhưng người đang dính dáng đến việc ăn chia đất kho bãi, đất công không ai khác lại là cha của Mỹ Hạnh. Người mà cả hai đem lòng yêu mến, anh lúng túng.

Thiếu tá Từ Anh động viên:

- Chúng ta là công an nhân dân, đấu tranh trực diện với bọn tội phạm để đem lại công bằng cho nhân dân không nề vì bất cứ chuyện gì. Tôi biết hai người là bạn của con gái vị chủ tịch quận, nhưng cậu

có tư chất của người siêu phẩm chất. Trên con đường tiến thân khả năng bị nhuộm màu rất dễ xảy ra, làm ảnh hưởng đến tư chất điều tra bọn tội phạm. Tôi không muốn “bạn mình” vì nể tình riêng, làm ảnh hưởng đến tư chất bẩm sinh vốn có. Phải giữ mãi tính trong sáng của mình, để thực hiện tốt công tác điều tra tội phạm.

Đức Độ lắng nghe thiếu tá Từ Anh nói, liền hăng hái trở lại. Anh nhận nhiệm vụ điều tra vị chủ tịch quận, và cái cách của hai người đơn giản thế này. Hai người đem hình của Bác Hồ ngồi đọc báo lúc còn ở hàng Pắc-bó, rồi nói nhỏ nhẹ:

- Bác Hồ của chúng ta vì nhân dân vì đất nước, suốt đời Bác có tư lợi riêng được gì. Khi Người đứng đầu nhà nước Việt Nam, Người muốn gì mà chẳng được. Nhưng Người luôn vì dân vì nước, đem tình yêu thương đối đãi đồng bào. Ai cũng yêu thương Bác, theo Bác nên mới có công trạng và được một vài chức vị do nhà nước giao cho. ...Ông cũng vậy nhưng ông làm thế là không được rồi!

Lúc đầu, ông ta cũng còn ỡm ờ. Nhưng một lát sau thì nhìn ảnh Bác Hồ và xúc động. Vị chủ tịch quận bắt đầu chịu khai, với tinh thần có làm có chịu, cũng chỉ vì do cảm động trước mắt quá nhiều, e không tranh giành thì người khác cũng giành lấy. Điều thiện cận đó làm ông ta mờ mắt:

- Cũng chính vì cứ tưởng một mình biết mấy mảnh đất làm kho bãi, do mình quản lý chỉ mình biết thôi. Bên báo chí họ phát hiện được cũng hay!

Cụ thể, vị chủ tịch quận không hẳn chia đất công tại quận do ông quản lý, mà còn thò vòi bạch tuột ra đất rừng ngoài các tỉnh miền trung. Ông đánh đổi một kho bãi cho một vị chủ tịch tỉnh T, để cất lên một khách sạn và được hợp thức hoá giấy tờ. Làm như vậy, ông chủ tịch Quận chỉ bị tội là quản lý lỏng lẻo, không đủ sức giám sát nhân viên bên dưới cùng ăn chia, hợp thức hoá đất nhà nước thành của riêng. Đổi lại, ông Chủ tịch Quận được khai thác rừng bí mật và lập đồn điền, với hàng ngàn mẫu.

Vụ án càng lúc càng mở rộng, một người tâm phúc mà vị chủ tịch quận giao phó để khai thác rừng, tên là Bướm đen. Hắn còn là một tên tội phạm gây nhiều vụ án mang tính xã hội đen, thành lập băng nhóm cực kỳ nguy hiểm. Bao lâu nay dân thưa gởi, kiếm lâm không làm gì được là do đã có sự che chắn từ vị Chủ tịch tỉnh này. Việc quá đà của tên Bướm Đen là do cả hai ông Chủ tịch không lường trước được, nhưng chỉ vì đã lỡ phóng lao thì phải theo lao. Tên Bướm đen lộng hành, vì có người bao che nên hấn ra sức tàn phá rừng bấy lâu nay. Hấn chở gỗ về thành phố Hồ Chí Minh với từng đoàn xe tải mà không ai dám cản trở. Hấn trở nên kêu ngạo và hấn là tay săn gái có hạng, ngủ với những người mẫu hay những người từng là diễn viên điện ảnh mỗi đêm cả ngàn đô la. Hấn cũng thuộc loại khét tiếng gian hồ, nghe đâu thua bài cả trăm ngàn đô-la hấn vẫn cười kha kha chẳng nhằm gì. Biết hấn có người đỡ đầu che chắn, ít có băng nhóm nào dám đụng chạm. Có một vài vụ án chết người, chém giết dần mặt theo kiểu cảnh cáo, người ta nghi ngờ do hấn ra tay. Nhưng trước mắt cũng chỉ ra lệnh bắt hấn với lý do phá rừng, chiếm đất do ông chủ tịch Quận khai ra mà thôi... Có khả năng manh mối từ một đường dây buôn bán ma túy xuyên quốc gia sang Lào, xuất phát từ cánh rừng này mà tên Bướm có thể biết đến.

Người đương nhiên đau khổ nhất là ông chủ tịch Quận, đứa con gái đã mất và thằng con trai đang du học nước ngoài cũng đang dở bỏ ngang (không còn tiền tham ô bất chính, nên không thể có nguồn chu cấp cho việc học). Người đau khổ thứ nhì lại là Đức Độ. Vụ án của ông chủ tịch Quận đang hoàn tất hồ sơ chuyển qua viện kiểm sát, Đức Độ phải làm việc trong tình trạng đau buồn nhớ nhung, đã thế còn phải điều tra cha nàng nữa chứ, tuy chó treu nhưng công việc hoàn thành đâu vào đấy. Và thiếu tá Từ Anh cho anh nghỉ ngơi vài ngày.

Một ngày nghĩ chúa nhật thả bộ trên đường phố tịnh tâm. Anh im lặng khá lâu, nhưng tuổi trẻ lạc quan rồi bầu không khí trẻ trung cũng trở lại:

- Không sao đâu...- Anh tự nhủ, rồi hỏi cô chủ quán. Anh ghé vào một quán nước- Ở đây có quyển nhật ký của chị Đặng Thuỳ trầm đó không?

- Có...

- Tìm chỗ nào chị viết về tình yêu đi.

- Ồ!

Quán nước này Đức Độ cũng thường khi ghé, nhưng lần này cô chủ quán thấy anh buồn bã quá. Anh quay mặt đi nhìn về một hướng, không nói không rằng một câu. Anh nghĩ ngợi tình yêu của con người là gì? Sao mà phải yêu phải nhớ nhung, ai mà không yêu thương gởi cho mây gió. .

Tổ điều tra của thiếu tá Từ Anh còn lần ra đầu mối một đường dây buôn bán ma túy xuyên quốc gia, do tên Xuyên cầm đầu. Thực hư thế nào chưa rõ, việc đó được giao cho Đức Độ tiếp tục đi rừng. Đó là chuyên án có tên là 381 được phê duyệt, thiếu tá cho Đức Độ nhận một trọng trách bí mật.

Đức độ buộc phải ra miền Trung, cùng với công an tỉnh T truy bắt cho bằng được tên Bướm Đen. Đức Độ phải ra trực tiếp tại địa bàn của tên Bướm Đen thường hoạt động, anh cùng với một người kiểm lâm lớn tuổi vào rừng xem xét. Người kiểm lâm đó tên là ông Thân, năm nay đã ở tuổi hưu, nhưng thân thể cường tráng và tươi vui như một trang lão kiệt. Sở dĩ ông vẫn còn mãi trẻ trung như vậy là vì ông yêu thiên nhiên, ông yêu rừng. Trước đây ông là bảo vệ của trường Lâm Nghiệp Đ, và cũng thường theo đoàn của nhà trường hướng dẫn học sinh thực tập đến những cánh rừng mênh mông. Đến lúc có tuổi nhiều, ông xin sang ngành kiểm lâm để gác rừng, hiện đang giữ chức hạt phó.

Tuy đã già nhưng rừng đã gắn bó vào tâm tư của ông và tất cả như quãng đời còn lại chỉ muốn gìn giữ cây rừng mà thôi. Rừng, ông đến với rừng bằng một tâm lòng say mê và vô tư mong muốn bảo vệ nó. Ông biết bỏ công sức với rừng như vậy không phải là mất mát một cái gì, mà còn cho sức khỏe của ông nữa. Khi vào rừng, ông như một cây cổ thụ, vươn tay ra như một cành cây vươn cành. Ông muốn lớn vút lên với chiều cao hàng chục thước, vươn vào bầu trời xanh ngát mênh mông, để ông hít thở trong lành với muôn vàn điệu nhạc của rừng đem lại.

Ở cái tuổi ông biết đã già, sắp về hưu. Nhưng ông không biết chuyện gì đang xảy ra cho rừng. Khi tên Bướm Đen chặt cây chạy ngược xuôi đem ra ngoài, chỉ có ông là đau xót. Bao nhiêu lần cản trở đầu xe của hắn thì bị bọn chúng cười nhạo gạt ra ngoài, viết báo cáo lên trên và xin điều thêm người về điều im ỉm không nghe tâm hơi gì. Thỉnh thoảng ở trên chỉ thị cho tổ của ông phải vào rừng kiểm tuổi một số cây đã già, cần phải hạ xuống nhường chỗ cho những cây khác, ông miễn cưỡng phải làm theo: Chỉ kiểm có vài cây thì thấy cả chục cây khác bị hạ. Ông làm có trách nhiệm cao, nhưng người có trách nhiệm, thật thà thường thua thiệt.

Giờ nghe được tin tìm bằng cớ bắt hắn ông nghe mừng khôn xiết. Ông dẫn Đức Độ đi khắp nơi trong rừng, cả hai đều đau lòng khi thấy cây gỗ nằm la liệt, vì hạ một cách lén lút nên làm chết rất nhiều cây khác. Ông chặt lưỡi:

- Làm sao phải ngăn chặn từ đầu, chứ cứ phải bắt bớ sau khi đã hạ cây gỗ rồi, thì cũng chẳng ý nghĩa gì. Rừng thì bao la, mà đội kiểm lâm lại quá nhỏ bé.

Hai người đang đứng cạnh một cây đường kính khoảng bốn gang tay, có một kẻ vừa mới hạ nó, nhựa cây còn thơm phức. Lúc này bọn chúng hay chặt sẵn rồi đợi thời cơ xẻ gỗ và thường ra tay vào các ngày lễ lớn. Ông Thân đi quanh quần đở một số cây non bị đè, một vụ vi phạm như thế này mà không bắt được kẻ tội phạm là một điều sỉ nhục. Đức Độ hỏi ông Thân:

- Ông có thể xem dấu vết biết được ai không?

Ông Thân bậm môi lòng như cắn giận, gằn như quả quyết.

- Gã này không ai khác là tên Bướm Đen.

Ông Thân nói xong rồi đi quanh đi quần, ông tìm dấu các cành cây bị gãy đổ. Ông xác định đâu là dấu của kẻ cắp đi tới và đâu là đường về của nó. Ông đã hình dung cách đi đứng của một người nào đó rồi, liền nói với Đức Độ:

- Đây là lối vào của nó- Ông chỉ tay về phía đông bắc, rồi chỉ tay về phía bắc- còn đây là lối đi về của nó. Chỉ có hai người để xem xét trước, rồi mới đổ quần tới.

-Được rồi!- Đức Độ đáp lại- Ông tìm thêm bằng chứng nữa đi.

Ông Thân men theo lối về của kẻ cắp, ông linh tính rằng con đường đó cho ông thêm bằng chứng. Nếu bảo phân tích thì ông không biết phân tích thế nào. Song đang đứng dưới tán cây rộng, dây leo chằng chịt nhưng chặt đứt một cách vô tình...đấy là bằng chứng đấy. Ông muốn tượng được gã lấy một ít dây leo đó về dùng. Ông Thân đi quanh một cây rừng to lớn, ở đây còn xác định được vài chỗ gã đứng lại. Chợt ông

nhìn bông cây được bao phủ bởi một lùm cây yếu ớt, nó được một bàn tay nào đó cố ý che cái bông nhỏ kia. Ông Thân cười gằn khinh khi tên nọ không thể nào che mắt được mình. Khi ông vén mấy nhánh cây kia ra, ông thấy ngay một cái rựa lớn và một cái búa tạ. Ông quan sát cẩn thận rồi nhìn thấy trên cán rựa có khắc một chữ “Bướm”. Như vậy hẳn mới ở đây ra, ông nhìn quanh.

Ngoài việc đồn gỗ rừng, công an tỉnh T cũng muốn bắt hấn để làm rõ một số vụ án bị cho chìm xuống trước đây. Nhưng do hai người công an được cử đi đến nhà hấn còn thiếu kinh nghiệm. Khi tới nhà hấn thì chỉ có vợ hấn. Chị ta nói:

-Chồng em không biết lúc nào mới về, nhưng chồng em về không sao chứ?

-Lần này, chúng tôi sẽ bắt anh ta thôi. Chúng tôi sẽ đợi.

Hai người công an lại không ở đó chờ, họ tìm chỗ lai ray. Cho mãi khi anh chồng về nghe tin mình sắp bị bắt, hấn lồng lộn trước mặt vợ.

- Rừng đâu phải là của bọn nó. Trời cho cây cỏ mọc chứ có phải tay chân tụi nó trồng lấy đâu. Tại sao tụi nó giành giựt cho là của mình? Tại sao đất rừng cây rừng lại phải là của nhà nước? Nếu chúng cho tao là ăn cắp, tại sao bọn chúng không phải là bọn cướp đất... Vì đây là đất của bọn tao. Tao sẽ đốt rừng cháy hết, cháy không còn gì để không còn ai giành được.

Sau đó, hấn vào trong góc nhà moi đất lên dưới đó có giấu một cây súng AK được bọc trong tấm vải nilon. Hấn trở nên người cuồng loạn, chạy một mạch vào rừng.

Hai người công an trẻ tuổi nhậu được mấy ly, đỏ ngầu mắt mũi thấy vợ gã Bướm Đen nước mắt nước mũi đầm đìa chạy lại:

-Trời ơi...ơi! Chồng tôi điên mất, trời ơi...chặt phá cây còn bị ngồi tù...giờ còn đòi đốt rừng, cứu tôi với...cứu chồng tôi...

Hai người công an mắt mở không ra, nghe thế hai con mắt mở to lên. Hai người biết bắt đầu lớn chuyện rồi, chân đi siêu sạo. Biết mình có lỗi lớn không làm tròn nhiệm vụ, giờ đã hối hận không kịp. Họ về báo cáo lại cho cấp trên tình hình như thế, cũng không quên xin cho mình một hình thức kỷ luật.

Giờ đó, Ông Thân cùng với Đức Độ đang mãi miết theo dõi nơi hôm trước họ tìm được bằng chứng của tên Bướm Đen, nghi ngờ chúng sẽ đến đó một sớm một chiều. Tên Bướm đang xuất hiện ở lùm cây phía nam, ông Thân đã nhìn thấy chỗ cành cây phía xa đang lay động và hướng về nơi họ.

Đức Độ cũng nhìn theo, thoáng thấy có một bóng người. Vì hấn có súng, nên hai người giữ im lặng nghiên mình núp vào thân cây. Khi ấy Đức Độ nhòm người len sang cây khác để nhìn cho rõ bóng người đó, ông Thân níu anh lại không kịp.

Đức Độ nhận ra không phải một mình tên Bướm Đen, hấn không hay biết sự có mặt của anh và ông Thân. Còn một nhóm người nữa đang bàn bạc với một kẻ lạ mặt giống người Lào, bọn này có lẽ là nhóm tội phạm buôn ma túy xuyên quốc gia. Đức Độ cố bám sát theo dõi nhưng nhóm người này nghe tiếng xột sạt xuất phát từ tên Bướm Đen. Cả hai bên đều có súng, nhóm những người lạ mặt lên móc súng nhằm bắn tên Bướm đen, hòng bịt đầu mối...Giờ tên Bướm đen không còn chỗ dung thân, nên hết sức điên cuồng phức tạp.

Một tiếng súng nổ “đùng” chát chúa không biết hấn bắn đi đâu...đợi lúc im lặng, Ông Thân tìm Đức Độ đâu không thấy nữa:

-Trời! Anh ta lạc trong rừng mất...bám theo tên Bướm một mình như vậy rất nguy hiểm. Ông cứ nghĩ chỉ là nhóm của tên Bướm Đen.

Ông cẩn thận tìm quanh xem Đức Độ có bị trúng đạn không, theo kinh nghiệm đi rừng thì cả hai đã lẫn đi xa khỏi chỗ này từ lâu.

Ở lán trại những người kiểm lâm, mọi người nghe tiếng súng nên ngóng đợi ông Thân. Khi ông trở lại một mình mà còn hỏi:

- Anh bạn nhỏ của tôi có ghé đây không?

- Dạ thưa không ạ!-Mọi người đáp lại và biết có chuyện rồi.

- Anh ta đã lạc trong rừng sâu rồi. Thú dữ có thể hại anh ta, có ai đi tìm cùng tôi với nhé!

Hai người giơ tay, nhưng hốt hải chỉ tay về phía rừng:

- Cháy rừng...cháy rừng rồi...

Tiếng kèn đánh điên cuồng như buốt cả tai, cả ê-kíp kiểm lâm nghe “cháy rừng” như một tin trời giáng phải đầu. Ông Thân nghe hai người công an nói là đòi đốt rừng, sắp sếp ngay đội hình:

- Người nào ốm ở lại trông chừng nơi này! Còn lại tất cả vào rừng tìm bắt cho được tên Bướm Đen, ngăn chặn ngay hành động rò rỉ của hấn. Mỗi nhóm hai người nhanh chóng theo hướng tôi chỉ định.

Ông Thân chỉ tay một vòng, cứ hai người hai người vác súng ông chạy đi. Riêng ông tiến thẳng về phía trước. Tức khắc doanh trại của họ không một bóng người (trừ hai người canh trên chòi), rừng cây nuốt chửng họ một cách nhanh chóng.

Đến khoảng hai giờ trưa, trên chòi canh của doanh trại. Hai người đứng phía trên thấy lửa đã loang ra quá lớn. Khói nghi ngút ở quãng rừng phía bắc, gió đẩy đám khói về phía rừng cây rậm rạp, kẻ tội phạm đốt rừng có tính toán trước. Sau đó khoảng nửa giờ, rừng bị cháy hẳn ở phía tây, ngọn lửa ở đó bốc lên cao rực và đến một giờ nữa tên Bướm Đen đốt phía trong trung tâm rừng. Lúc đó đội kiểm lâm chưa ai tìm được hấn và cũng chưa thấy một ai trở về. Nếu cứ để cho hấn còn tự do thì ai biết được rừng còn cháy đến khoảng nào và liệu đến cả cánh rừng này bị thiêu ra tro.

Hai người ở lại trên chòi canh cảm thấy lo lắng và ngay lập tức đánh điện cấp cứu về tỉnh.

Người ta đã báo động toàn tỉnh về việc cháy rừng.

Khoảng chiều xuống, một chiếc trực thăng từ trên tỉnh bay tới. Nó đáp xuống khoảng giữa sân trại. Hai người bên công an địa phương đến nhà tên Bướm khi này: Cả hai người đều “tình nguyện” ứng phó. Một đại úy một thượng sĩ và hai người bên cứu hỏa cứu hộ như được trực chờ sẵn trước; Còn một người có trách nhiệm đang ngồi trên chiếc trực thăng là một người của Unesco chuyên gia về dập lửa rừng, nên cần một người nữa là nữ, cô con gái của ông Thân làm thông dịch viên cho ngài chuyên gia dập lửa được tỉnh cử theo. Cô cũng còn là nghiên cứu sinh của rừng sinh thái nhiệt đới.

Khi xuống hỏi tình hình với hai người kiểm lâm còn lại. Máy bay tức tốc cất cánh lên cao, rừng cây xanh lờm dần phía dưới chân và phía trước mặt là đám lửa cháy lên cao vọi vọi. Máy bay lướt lên trên tằm tằm thực vật, đảo quanh để tìm những người đi trong rừng. Họ nhìn thấy một quãng rộng đã bị cháy suốt ngày hôm nay, nó đang lan rộng ra cả mạn tây của rừng. Song ở đây không có phương tiện nào vào đó chữa lửa được, buộc lòng họ phải quần đảo phía trên để tìm ra kẻ phá hoại, ngăn chặn không cho hấn đốt cháy rừng nữa. Lúc đó họ phát hiện rừng phía nam có một đóm lửa nhỏ đang được nhen nhúm. Máy bay rượt đuổi về phía đó, đã thấy gã Bướm ở khoảng giữa đất trống. Gã đang ngồi chờ lửa phát to, nhưng nghe tiếng máy may chùn chụt trên đầu liền chạy ẩn vào rừng ngay.

Ở trên đọc loa gọi hấn:

-Anh Bướm, nếu anh vẫn đốt phá rừng...chúng tôi buộc lòng phải hạ sát anh. Giờ anh ra đầu thú, sẽ được hưởng sự khoan hồng của luật pháp...chúng tôi xin thông báo cho anh rõ.

Tên Bướm quanh quẩn bên dưới, hấn thấy rõ chiếc máy bay mòm mọt trên đầu. Đôi mắt gã đỏ ngầu và mặt mũi như một con thú. Hấn điên đảo vì tiếng loa gọi, rồi nhe nanh ra để giương súng AK lên.

- “Đoàng...đoàng...”

Hai viên đạn bay ra phòi nòng súng, bay vèo lên cao trúng ngay người phi công đang lái. Người phi công dựng người lên, để rồi chiếc máy bay lao xuống với tốc độ kinh khủng, rơi nhanh xuống phía cánh rừng tây nam. Một tiếng “ầm” lớn, rồi im lặng trong rừng thiêng mật mù.

Hấn nhanh chóng tẩu thoát nơi vừa gây án, càng xa càng tốt và hấn cũng lại đốt rừng. Đến chiều tối rồi, ông Thân và một người vẫn theo còn ở trong rừng. Họ rất cực khổ mà vẫn chưa tìm được tên Bướm. Khi đã nghe mùi rừng cháy, ông khóc vì thương tiếc nó. “Tuổi đời có cả trăm cả ngàn năm nay nó đã cháy rồi”- Ông gào lên như vậy và cố tìm bắt cho được tên tội phạm để hy vọng giữ lấy phần còn lại của rừng. Ông nắm tay lại rồi thét lên:

- Nếu lần này tao không bắt được mày, tao sẽ chết trong lửa rừng này.

Ông nhanh chóng đi lướt trên quãng rừng đó, với kinh nghiệm đi rừng của mình ông xác định gã Bướm đâu đây. Ông Thân vác cây súng lên, một tiếng sột soạt phía trước mặt, rồi một tiếng nổ đùng bên cạnh. Người kiểm lâm cùng đi từ đâu nhảy đến che chắn cho ông, anh ngã quỵ vì viên đạn của tên Bướm, nhưng vẫn gượng lại để che chắn viên đạn tiếp theo cho ông Thân. Ông nhanh chóng ôm lấy cây Sồi cứng bên cạnh. Ông nhìn người bạn kiểm lâm từ từ lìa xa ông. Ông xúc động vì chuyện vừa rồi, ông quyết bắt cho được tên cuồng sát.

Ánh sáng lửa rừng mập mờ, bầu trời còn vài dãy sáng đỏ sắp bước vào màn đêm tăm tối. Thế nhưng, tên Bướm lại nhìn thấy ông rồi nã đạn tiếp, trúng ngay đùi...máu tuôn ra nhanh, nhưng may mắn chỉ là phần thịt mềm. Ông buông tay đang bấu trên cây sồi rồi ngất đi.

-Khà...Khà...khà-Tên Bướm cười ngạo nghễ đi tới.

Không biết lúc ấy vì lòng căm thù tội độ hay vì phản ứng tự nhiên của sự sống con người, Ông dựng người đứng dậy như chẳng có vết thương ở chân. Ông chộp nhanh khẩu súng của tên Bướm đang chéch mũi súng hướng vào người ông. Vì hấn cũng tưởng ông đã chết và bất ngờ bị ông hất ngã. Ông lấy báng súng đập vào mạn sườn của hấn, hấn ứ lên một tiếng rồi co người lại.

Lúc ấy lửa đang phả hơi nóng dần đến chỗ ông. Nó đang nổ tí tách như một đứa trẻ chẳng biết nghĩ gì. Ông ôm lấy dây rừng cột chặt hai tay của tên Bướm.Xong xuôi, ông ôm xác người bạn kiếm lâm mà khóc, nhưng sức nóng của lửa đang thổi tới, ông ngã nón để mặc niệm.

- Vĩnh biệt người bạn bảo vệ rừng, chết dưới lửa rừng vì một nhiệm vụ cao đẹp.Cám ơn anh cứu ta...xin vĩnh biệt.

Ông thu hết sức lực còn lại để kéo tên Bướm dậy, dí mũi súng vào lưng hắn đẩy hắn về hướng trại.Chân ông mỗi lúc ra máu nhiều, lửa thì đang thổi phía sau. Ông gắng gượng áp tải kẻ gây tội ác.Chân đi khắp khiến về đến nơi, ông giao lại cho người khác, liền ngã xuống nằm sóng xoài trên đất. Ông bất tỉnh vì quá kiệt sức.Những người đồng đội liền đưa ông đi cấp cứu.

*

* *

Còn riêng về chiếc máy bay sau khi bị trúng đạn, rơi từ độ cao khoảng tám mươi thước xuống cánh rừng mạn tây. Mọi người không một ai sống sót, riêng về Ngọc Thủy (Con của ông Thân) không hiểu sao chỉ bất tỉnh nhân sự...Thân độ mạng đã cứu vớt nàng. Mọi chuyện hết sức đột ngột: Khi viên đạn bắn chết người phi công, làm chiếc trực thăng lao vun vút xuống mặt đất. Lúc ấy không còn cách gì để cứu nguy được nữa, Ngọc Thủy không ngờ lúc chiếc trực thăng nghiêng thì té vào lòng người công an ngồi cạnh. Đến lúc tỉnh dậy nàng mới biết nhờ họ nên mình chỉ trần thương ở xương mông, nếu không thì nàng cũng chết một cách thê thảm như họ rồi.Hai bàn chân bị kẹt cứng dưới sung vù, không cách nào lấy ra được. Khi tỉnh dậy thì nàng nghe nhức nhối khắp chỗ, nàng ngo ngoáy một lúc lâu mới nhớ lại chuyện xảy ra. Nàng nhìn mọi vật xung quanh, người phi công và người nhân viên của UNESCO chết một cách thê thảm nhất (Xương thịt của họ bung ra cả, làm máu đổ lênh láng).Người chuyên gia ngã cổ ra yên ghế như treo lủng lẳng và áp sát vào người nàng. Hai người công an bị thụng lại và mềm nhũn, máu ra ở mắt và mũi của họ thật là thê lương. Còn hai người cứu hỏa ngồi ngã ra phía sau đuôi, hai chân mọc lên yên ghế.

Ngọc Thủy khóc thút thít vừa thương họ vừa sợ hãi, nàng cố hết sức rời khỏi lòng một người công an...nhưng chỉ nhóm lên thì nàng không thể đi đâu được nữa. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, biết mình sống là chuyện đáng mừng rồi. Nàng cố trấn an kéo không lại ngắt đi và nàng cố không để cho nước mắt rơi ra nữa.

Trời thì tối, rừng bao bọc xung quanh chiếc máy bay. Nếu nàng đủ sức bò ra ngoài thì nàng cũng không muốn đi ra. Nàng chờ những người cứu hộ đến, vì nàng cho là họ sẽ đến. Nàng lúc nào cũng nhìn ra ngoài, vừa tránh những hình ảnh những người xung quanh đang méo mó dần dần, vừa tin vào niềm hy vọng những người cứu hộ sẽ đến. Có tiếng nào đó của mấy con thú rừng, nàng cũng vui mừng là có người.

Đến tối thì trời mưa to, rừng đang cháy gặp mưa to là điều vui mừng của những người bảo vệ rừng...nhưng không may cho người bị nạn trong chiếc trực thăng.Trời càng tối, Ngọc thủy biết mưa to như vậy người ta khó tìm ra được nàng, nhưng nàng cần phải sống và giá nào cũng phải vững tin để sống. Nàng đưa tay ra một chỗ kiếng bề để hứng nước mưa uống, hứng được từng bùm đem vào là rất khó...lại thêm nghe cái lạnh giá buốt và bên cạnh những xác chết, nàng có cảm tưởng như trong một cõi âm phủ.Uống nước xong nàng rung mình, rồi nghe trong đầu óc một cách căng thẳng một cách khó chịu. Nàng vừa run rẩy vừa thiếp đi lúc nào không hay.

Trời mỗi lúc mỗi tối dần, thời gian trôi đi chậm chạp vô cùng. Mưa vẫn tầm tã rơi ào ào xuống rừng cây và sét đánh rầm rì đầu đó. Bóng đêm của rừng thật khủng khiếp, mọi vật đều tối như mò. Đôi bàn tay ngay trước mặt mình cũng không thấy, lại thêm tiếng sét làm loé những hình ảnh ma quái, rồi biến mất như chỉ để rình rập mà thôi.Trong chiếc trực thăng những người đã chết không còn hình hài như trước nữa, thân xác họ bắt đầu thối rữa và mùi máu bốc lên một cách lờm lợm. Những cành cọ quết lên chiếc máy bay như ai xô đẩy, làm nó lắc lư kéo kẹt. Nước mưa lạnh lẽo thỉnh thoảng theo cơn gió mạnh tạt vào mặt nàng, nàng ngủ nhưng chẳng sao ngủ yên giấc được.Trong chập chờn đó nàng thấy bao nhiêu là giấc chiêm bao khủng khiếp, nhiều hình ảnh ma quái kéo đến giành nhau mấy mẫu thịt.Bọn nó ăn ngấu nghiến ngon lành thấy mà muốn ói ra, nàng thấy bọn chúng nhe nanh nhe vuốt chờ nàng chết rồi sẽ ăn thịt như mấy người kia...Nàng cố vật vờ, cố giãy giụa, cố thức tỉnh lại để không chết. Bọn chúng trêu chọc nàng, cho là nàng không thể sống được nên níu kéo nàng. Bọn chúng níu kéo tay chân nàng và giành giật như thể xé xác nàng ra vậy. Nàng gồng gượng chịu đựng, quyết không thể cho mình chết một cách oan uổng như vậy.nàng giãy giụa, rồi sau đó giật mình thức giấc.

Nhưng khi mở choàng mắt ra, một tia chớp làm mấy hình hài trong chiếc máy bay rõ ràng một cách khủng khiếp. Nàng cắn răng lại, rồi bật khóc. Hai tay bịt mắt không cho thấy hình hài của những người chết và cản trở lại bớt mùi hôi thối rữa tanh nồng nặc. Thân kinh rất là căng thẳng, lại thêm những vết thương gập lạnh rét buốt. Nàng chờ đợi cho tối nay qua nhanh, nàng hy vọng trời sáng những người cứu hộ sẽ tìm ra được nơi máy bay rơi. Cứ thời gian một giây lúc này, là một khoảng thời gian khủng khiếp trôi qua.

Sự khủng hoảng tinh thần trong lúc hoàn cảnh nguy nan là tự hại lấy thân mình thêm. Ngọc Thuỷ âm ức một lúc rồi nàng ngược mặt nhìn thực tại và chấp nhận nó. Nàng muốn mình phải lấy lại tự chủ, nàng chỉ có cách đó để cứu lấy sự sống của mình. Nàng tin mình không thể chết được, nàng tin sẽ được cứu vớt ngày mai, nên nàng nhắc nhở mình không được nản lòng, phải gắng chờ sáng, không được sợ hãi... Tình cảnh này không được sợ hãi nữa.

Ấy vậy mà có những tiếng động làm nàng phải chủ tâm ghé mắt đến, mà đã nghĩ thì thấy bao nhiêu là chuyện rùng rợn. Rồi nàng lại nhủ phải lấy lại tinh thần. Nàng vững tin một điều gì đó, một chân lý và phải nói cho mọi người chân lý đó: Đôi khi chúng ta trả giá nhiều sinh mạng cũng chỉ làm cho chân lý đó sáng tỏ... cứ thế nó cứ lặp đi lặp lại mãi cho đến sáng.

Trời từ từ sáng dần, niềm an ủi của Ngọc Thuỷ là ánh sáng ban ngày. Suốt đêm qua nàng không ngủ vì những vết thương hành hạ, nàng rất mỏi mệt nhưng sợ mình thiếp đi thì những người cứu hộ họ không nhìn thấy. Và lại nàng sợ mình thiếp đi e rằng không đủ nghị lực để chống trả với cái chết, nàng tin mình mở mắt nhìn quanh là còn thấy cuộc sống, chứ nếu như nhắm mắt mà “đi” thì thật sự nàng không muốn.

Ngày hôm nay những người chết to phồng hơn nữa, những hình hài trước mặt nàng biến dạng ghê rợn, không nhận ra ai được nữa...mùi hôi cũng bốc lên nồng nặc. Vết thương ở hai bàn tay và mông cũng sưng tấy lên, cái khổ của nàng là những vết thương ấy, nhức nhối hết sức mặc dù nàng cố không cử động.

Trời hôm qua mưa tầm tã, hơi sương trong rừng khó tan nhanh, lại thêm hôm nay không hứa hẹn gì một bầu trời tươi tắn. Mặt trời chỉ rải ánh sáng trắng loang ra, chẳng bao lâu thì bị những vầng mây u ám phía trên chắn lại. Đó đây một vài cụm mây đen như rủ nhau cùng tập trung nhau lại, chim chóc chẳng nghe nơi nào hót cả. Ngọc Thuỷ nhìn về trời đông, trong lòng buồn rầu một cách khôn tả. Nàng chờ sáng để hy vọng những người cứu hộ đến, nay trời đã sáng song lại không thấy ánh nắng ban mai. Thời gian là một cái gì đó đè nặng lên người nàng, cái mà nàng mong muốn là một ai đó xuất hiện, rồi một ngày bình yên ở gia đình. Nàng rất sợ một ý nghĩ (mà nó luôn luôn thỉnh thoảng lé chợt lên) rằng mình đã bị bỏ quên, rằng người ta nghĩ chiếc trực thăng rơi xuống nên không còn ai sống sót nữa và vì rằng người ta không thể nào tìm ra ngay được chiếc trực thăng trong nay mai. Vết thương mỗi lúc nhức nhối đau buốt, sưng lên và có khi hôi thối...ruồi ở đâu tụ lại bay vo vo bên cạnh những người chết và đáp xuống chân nàng để vùi xuống đó.

Ngoài trời lúc ấy thật thảm thương. Mây lại giăng đen kịt như những ngày giông bão, những hạt mưa nhỏ rơi xuống như chuẩn bị tìm đường cho một cơn mưa rào lớn sắp đến. Nhìn trời lòng nàng buồn rười rượi. Không hiểu vì sao nàng không sợ các xác chết bên cạnh, nàng thương cảm họ, mặc dù không biết mình có thoát khỏi hiểm nghèo này không? Nàng chuẩn bị ngủ, vì nàng cảm thấy thời tiết thế này thì chẳng một ai tới tìm kiếm nàng nữa đâu, chắc mình phải chờ qua ngày nữa. Nàng bắt đầu nhắm mắt nhẹ nhàng và hình như nhờ vậy mà cơn đau nhức cũng được quên đi trong thời gian ngủ.

Mưa ào ào phía ngoài, rất to. Nàng ngủ vui chẳng hề biết đến nó nữa. Thời gian qua tương đối nhanh trong khoảng ấy, từ khoảng tám giờ sáng đến một giờ chiều. Lúc ấy mưa cũng chấm dứt và một cái vòng cầu phía đông báo rằng, mưa chỉ bấy nhiêu đó là đã hết. Ngọc Thuỷ nhìn thấy ngay cái cầu vòng đó khi nàng mở mắt ra, nàng không quên đi một chuyện gì cả...rất tỉnh táo nữa là khác. Vẫn ở trong chiếc máy bay, vẫn những xác chết bên cạnh nàng, vẫn gió mưa lạnh hoà cùng mùi bốc lên nồng nặc. Chẳng có một chút thay đổi nào khác, cả vết thương ở chân và mông đau nhức. Nhưng nàng cho là phải như vậy, vì rằng nàng không chết và rơi máy bay từ trên cao xuống là phải như vậy...bắt đầu nàng cảm thấy bình thường và điều đáng ngạc nhiên là nàng chấp nhận hết thảy mọi việc, không hề nao núng và sẵn sàng chờ đợi những người đến cứu giúp.

Trong rừng bỗng đang phẳng lặng, thì Ngọc Thuỷ nghe có tiếng ca ghê ghẹo của ai đó hát.

-Ai đó...xin hãy cứu tôi...

Ngọc Thuỷ gào lên, mừng vui và nước mắt trào ra. Người đang hát chẳng ai khác là Đức Độ, anh đi lạc trong rừng đã hai ngày nay, nên nhìn anh trông rất đáng thương. Khi anh vệt nhánh cây để bước

tới, anh nhìn thấy lù lù trước mắt là một chiếc trực thăng, rồi như có bóng dáng của ai đó đang gào thét nhưng nghe yếu ớt lắm. Anh tiến lại không cần thận trọng chuyện gì và nhìn vào trong chiếc máy bay. Những xác chết ghê gớm đập vào trong mắt anh, nhưng bên trong có ai đó đang tìm cách động đậy cho anh nhìn thấy. Đức Độ hiểu ngay chuyện gì rồi, anh nhanh chóng cạy cửa chiếc trực thăng. Ngọc Thủy không còn điểm tựa nào nên ngã ra theo, anh dang hai tay ra đỡ đỡ.

-Trời ơi! chỉ còn cô sống thôi à, trong ấy còn ai sống nữa không?

Ngọc Thủy lắc đầu, nàng nhìn anh với một tia nhìn yếu ớt, nhưng đó là cái nhìn của một nghị lực phi thường.

Đến lúc đó, Đức Độ bắt đầu rối rắm và không biết phải sử dụng thế nào. Anh đi lạc trong rừng cả ngày hôm qua không tìm ra lối đi về, nay còn người mắc nạn còn nguy ngập hơn cả anh nữa.

Khoảng thời gian này mặt trời đang xuống thấp dần, anh cho rằng những chiếc trực thăng rơi như thế này, thường rất dễ bị người ta lãng quên. Anh tìm một thanh sắt bẫy cái ghế đờ hai bàn chân nàng, mấy ngón chân phù to ra. Anh cõng Ngọc Thủy lên vai, cứ bước thẳng về hướng đông.

Cây rừng rậm rạp bít lối, muốn đi qua không phải dễ. Nhưng may mắn cho họ khi tìm thấy được lối mòn. Trời lúc ấy cũng bắt đầu tối mịt. Đức Độ vẫn hướng về phía đông, và cố gắng bước mãi. Hai ngày nay anh chỉ ăn toàn trái cây rừng, cho nên sức khoẻ giảm hẳn. Anh cõng Ngọc Thủy loạng choạng, từng bước. Anh nghĩ rằng mình cần phải cứu nàng, lúc nào nàng còn thở là anh còn phải đi và dù chẳng mấy hy vọng con đường đang đi đúng hướng. Rừng tối mù mịt, chân bước cao bước thấp giẫm bừa bãi trên mặt đất ẩm ướt và thỉnh thoảng đứng trụ lại để thở và sửa lại tư thế.

Đến khoảng mười một giờ đêm, mọi vật yên tĩnh. Nhưng ánh đèn trên chòi canh leo lét và đó là tia hy vọng. Đức Độ muốn rơi nước mắt vì mừng rỡ, sức lực như được trả lại, anh bước đi vội vã về phía chòi canh. Tới nơi, Đức Độ thở hổn hển, rồi gọi to:

-Ê...ê...ê! Anh rống lên như một con sư tử, nhưng mọi vật vẫn im lìm. Một cơn giận dữ như dồn nén lên ngực, anh gồng cổ lên và gào thêm một lần nữa-Ê...ê...ê...

Tiếng chó bắt đầu tru, một vài con sủa liên hồi. Con vật đó làm cho hai người mắc nạn mừng rỡ. Mọi người vội chạy ra sân mỗi lúc mỗi đông.

Mấy người tới đỡ Ngọc Thủy và cho gọi mấy chiếc xe tới gấp. Đức Độ đứng thở đã lâu mà vẫn không chịu đi. Bây giờ anh mới cảm thấy chân tay không thể nào nhích lên nổi nữa, anh nghe sức yếu dần và kiệt đi. Anh quy hai gối xuống, rồi soài người ra đất bất tỉnh.

- Ê! Còn người này nữa!- Nhiều người quên khuấy anh đi.

Mọi người xóc Đức Độ lên chiếc xe, đặt nằm cạnh Ngọc Thủy, đưa cả hai cùng về bệnh viện

Sau khi cùng với Ngọc Thủy ở bệnh viện tỉnh, thấy nàng chưa khoẻ anh ở đó chăm sóc nàng một thời gian (Nàng nói anh là người sinh ra nàng lần thứ hai). Ông Thân dẫn độ tên Bướm Đen giao cho công an, báo chí ca ngợi ông rất nhiều. Ông không quan tâm, ông chỉ quan tâm là rừng giờ đây đã có nhiều người trông nom, dư luận xã hội lên án những liên minh ma quỷ hòng phá rừng để vụ lợi riêng.

VI

Một tháng sau vụ cháy rừng, kế hoạch tìm kiếm đường dây buôn bán ma túy xuyên quốc gia vẫn tiếp tục. Đức Độ lại tiếp tục nhận trọng trách bí mật ở trên giao phó, cùng kết hợp với ông Thân đóng vai những người kiểm lâm.

Khi bắt được tên Bướm đen giao cho công an tỉnh, cũng là lúc ông Thân đến tuổi hưu trí. Giờ ông an tâm có thể nghỉ hưu được rồi, giao cho bọn trẻ nhận trọng trách ấy. Khi ông Thân chính thức nghỉ hưu, Đức Độ muốn cùng ông thám hiểm rừng xanh một lần nữa. Ông cũng có ý nữa là có Ngọc Thủy đi cùng để tác duyên hai đứa nó, nàng cũng đã nhanh chóng lành lặn tựa như có phép thuật huyền bí nào đó.

Trở lại miền rừng núi lần này Đức Độ cũng thấy thú vị, anh cũng không còn ngỡ ngàng và lo lắng như trước nữa, lại thêm có Ngọc Thủy đi cùng (nàng vẫn luôn miệng nói, anh là người sinh ra nàng lần thứ hai).

- Làm gì đi...-Hai người cứ luôn đầu lý.

Ông Thân bước vào trong một bước. Ông khoan khoái hít thở không khí trong lành của miền rừng núi, như hôn hít mây “đứa con màu xanh” của ông. Ông còn thúc giục Ngọc Thủy và Đức Độ:

-Nào! Các con hít vào...nào, hít vào...

-Hít vào!- Ngọc Thủy đáp lại lời ông, rồi vo cái miệng tròn tròn vào không khí. Thấy cha mình yêu rừng quá, nàng cũng bị cảm giác hương rừng lây lan.

Nàng làm động tác đó chưa được bao lâu, thấy bên lùm cây có chân một con khỉ thò ra ngoài, ruồi bu quanh. Con khỉ đã chết, nhưng trong lùm cây vẫn còn động đậy.

- Ba xem này!- Ngọc Thủy bước tới lùm cây và vạch ra một khoảng để nhìn. Nhưng rồi nàng im lặng vì xúc động: Một con khỉ con chừng nắm tay, lông non thưa thớt để lộ ra những mảng da vừa đỏ vừa xanh. Nó đang ôm cổ con khỉ mẹ đã chết, vì bị tay săn bắn nào đó bắn xuyên qua bả vai, chắc đã gượng sức để trốn chạy nên nằm chết ở đây, vùi và ruồi đang lúc nhúc. Con khỉ con còn yếu ớt chả hiểu biết gì hết. Nó cứ tìm vú mẹ và trở mắt khờ dại nhìn Ngọc Thủy. Nàng trực rơi nước mắt và cuối xuống cổ lồi nó ra, nhưng nó vẫn bầu vào xác mẹ nó. Nàng không sao gỡ ra được và hãi hùng trước động tác đó, nàng bị choáng váng mặt mày rồi xỉu ngay.

Ông Thân chạy lại đỡ đứa con gái, còn Đức Độ thì lôi con khỉ ra ngoài chỗ trống. Anh gỡ cho được con khỉ con ra và giữ nó trên tay. Một lúc sau thì Ngọc Thủy tỉnh lại, nàng vút ôm con khỉ vào lòng, rồi quay lại thét lớn:

- Đồ tàn nhẫn bắt lương tâm...đồ tàn ác!- Gào thét xong, nàng vừa giữ chặt con khỉ vào lòng, vừa khóc thúc thít- Anh Đức Độ! Anh lấy sữa trong ba-lô cho em...phải cứu nó sống, em mới sống được...- Nàng ôm con khỉ con vỗ về- Có mẹ đây, mẹ sẽ nuôi con khôn lớn...mẹ cho con bú ngay.

Khi đã thấy nàng bớt kích động, ông Thân liền ra chỗ xác con khỉ chết mà lặng lẽ hút thuốc. Ông ngẫm nghĩ về rừng: Rừng cũng còn nhiều kẻ xâm hại, bảo vệ rừng là một cuộc chiến lâu dài. Ông đi đào một cái lỗ nhỏ và bỏ xác con khỉ mẹ xuống. Khi hoàn tất, ông còn lấy một miếng gỗ khắc mấy chữ và làm một cái bia. Ông quay sang Ngọc Thủy:

- Con đặt cho nó một cái tên! Chỉ cho nó liêm láp sữa chút ít thôi, chớ vội cho nó bú nhiều và cho nó uống một viên hạ nhiệt.

Ngọc Thủy nghe lời cha nói, nên không dám cho con khỉ bú thêm. Nó ngơ ngác nhìn quanh vì muốn uống thêm.

Họ băng rừng lội suối, tiến sâu vào cánh rừng. Trên suốt chặng đường đầy hiểm trở của rừng núi, ông Thân là người am hiểu nên ông biết cách luôn lách như thế nào. Ông cũng chẳng cần la bàn hoặc bản đồ, ông chỉ quen nhìn các loại cây mọc độ ẩm thấp của không khí, chỉ bao nhiêu đó thôi là biết mình đang đi đâu về đâu. Đối với thú dữ ông chỉ sợ cộp và gấu, nhưng giờ chúng đã hiếm hơn. Còn rắn độc, ông có đủ cách đối phó cho việc lấy nọc kịp thời. Ông là vua của rừng núi, nhà thám hiểm nào cũng có dư tính gan lì.

Đến đêm dừng chân nghỉ dưới chân con suối, dạy cho con mắc võng. Đối với ông đi rừng có ngủ lại mới thấm thía rừng sâu, là khoảng không gian nguyên thủy nhất. Cả ba đều ở trong rừng sâu thẳm rồi, nhưng giờ mới là dịp thưởng thức hương vị rừng.

Vào đêm đó, một con trăn khổng lồ trườn xuống chiếc võng của Đức Độ. Muỗi rừng nhiều nên chiếc võng được khâu lại như một chiếc nệm, con trăn vừa bò tới vừa sợ. Nó khẳng định bên trong có động vật máu nóng, nó thè cái lưỡi dài ra một cách vui mừng. Ngọc Thủy được ưu tiên nằm chính giữa, con khi con ôm chặt và nằm ngủ ngon bên hơi thở ấm áp mà nó tưởng như người mẹ.

Sương đêm đọng trên lá, có khi rơi xuống võng lộp độp như một trận mưa nhỏ. Tuy đi đường rất mệt và rất an tâm bởi hai người đàn ông ở hai bên. Nhưng Ngọc Thủy nghe nhánh cây hơi oằn xuống và những giọt sương được dịp đổ xuống. Trong khi đó, con trăn đã tìm cách chui vào chiếc võng của Đức Độ, nửa thân mình của nó còn nằm bên ngoài. Vì bên trong nhiệt độ tăng lên đột ngột, con vật khó chịu cố lúi ra. Từ trạng thái đang bắt mồi, con vật đổi sang trạng thái phản kháng. Miệng nó khè khè thật dữ dằn, bất chợt Đức Độ tỉnh giấc.

Đức Độ hiểu ngay dưới chân mình có một con trăn. Anh cố không động đậy, nhưng nó thấy hai con mắt sáng của Đức Độ. Con trăn khè một cái rồi rút lui. Đức Độ cố lấy lại hơi thở. Lúc đó, Ngọc Thủy không còn nghĩ ngợi gì nữa, nằng bật đèn pin lên và kéo dây kéo chiếc võng ra, liền gọi sang Đức Độ:

-Ah! Con trăn...

Theo tiếng la con trăn tụt nhanh xuống đất. Từ độ cao khoảng một mét rưỡi, vì trọng lượng cũng hơi nặng nên con vật bất động một lúc, rồi trườn đi. Lúc đó, cả ba người đều bật dậy và gọi đèn pin xuống đất, nhìn thấy con vật từ từ bò. Đó chỉ là lần nguy hiểm duy nhất mà họ gặp lúc vào rừng.

Sáng sớm, chim hót véo von và ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá mờ đục. Ông Thân không hề bỏ phút giây nào của buổi sáng trong rừng, đó là không gian triu mến và hạnh phúc nhất của ông:

-Chúc các con một ngày mới tươi vui!- Ông muốn chia sẻ ảnh hưởng của mình với mọi người bằng cảm xúc thường có của riêng ông. Nhưng Ngọc Thủy chỉ vào trong lòng nằng:

- Ba cứ nhìn ban mai một mình đi, con có con khi này là niềm vui rồi!- Ngọc Thủy nhìn Đức Độ, thấy anh không quan tâm đến hai cha con nằng, nên hỏi anh:

-Sao vậy? Anh có bệnh rồi à?

Đức Độ cố ý không nghe, hình như anh hơi giận giữ...mình đi làm chi vào rừng, suýt chút nữa nằm trong bụng con trăn rồi. Bây giờ anh trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, không biết ban chuyên án vạch hướng đi này có đúng không?

Mọi người trèo xuống ăn sáng. Bỗng ông Thân dăm dăm nhìn về vách đá bên cạnh con suối và ra hiệu cho mọi người phải im lặng, rồi dụi tắt đèn pin đang bốc khói.

Một người nguyên thủy đang bám trên vách đá, quan sát về phía bờ suối, vừa bám vừa leo một cách tài tình. Mọi người đều im lặng để quan sát.

Con người nguyên thủy leo lên một mỏm đá, dưới chân con suối. Anh ta uống miếng nước, rồi ngóng đợi một con cá. Nhưng khi thấy cá, anh ta chớp mấy lần mà vẫn tuột...Hai bàn tay lúc nào cũng xoè ra như một chú thằn lằn.

Con người nguyên thủy đó không kiên trì lắm, sau mấy lần chớp vuốt. Anh ta chán nản không biết phải làm sao? Đến lúc đó, ông Thân mới đứng lên và đem một ít thức ăn để làm mồi nhử cá. Ông lấy một cái làm phi lao và bắt được con cá đưa anh ta. Ông Thân cố gắng không để một hành động khác lạ nào làm cho người nguyên thủy này sợ, ông biết rằng mình phát hiện được một bộ tộc mới. Đây có thể là một bộ tộc leo núi, vào thời đi bộ đội Trường sơn ông đã nghe kể qua.

Ông Thân tìm bắt được vài con cá nữa. Khi ông gỡ con cá ra người nguyên thủy cũng bắt trước ông gỡ ra, vẻ mặt không còn căng thẳng nữa. Anh ta chỉ vào ngực ý muốn lấy con cá (cuộc trao đổi giữa hai con người hiện đại và nguyên thủy chỉ có vậy thôi, nhưng cả hai đều cảm thấy quý mến nhau). Anh ta liền cõng cái vòng đeo trên cổ, gồm đủ thứ nào đó hạt cây, nào răng nanh và xương các loại động vật ăn thịt, văng cho ông Thân. Xong xuôi đâu đấy, anh ta nhảy phốc lên vách núi, bám lên đó rồi di chuyển lên hướng ngang.

Chỉ phút chốc sau, anh chàng quay trở lại, lần này anh ta dẫn theo một người lớn hơn. Cả hai đều có thân hình hơi đẹp, chứ không tròn trịa như những người văn minh (Vóc dáng như thích nghi hẳn với việc leo trèo trên triền núi).Chỉ có một mình anh chàng nguyên thủy bước lên gờ đá, còn ông già gặp người lạ mắt liền ra hiệu cho anh chàng nhỏ tuổi:

- Sít...siết!

Sít quay lại ông già, rồi chỉ tay về phía những người cho anh ta cá. Nhưng ông già vẫn tỏ vẻ chưa hết lo lắng, rồi ông lắc đầu và leo trở về. Anh chàng Sít ngỡ ngàng, nét mặt như đứa trẻ bâng khuâng không biết làm sao. Ông Thân tiến lại gần, tỏ ý theo anh ta đến bộ tộc. Sít đồng ý vội leo đi ngay.

- Sít!- Chưa chuẩn bị gì cả nên ông Thân gọi lại. Ông ngoắc anh ta lại, rồi lấy dây và móc trong ba-lô ra - Thế này, móc cái móc này vào kẽ đá...hiểu không?

Ông đi lại kẽ đá móc cho anh ta coi, anh ta gật gù. Sự việc tiến triển nhanh chóng quá không biết phải làm gì, Ngọc Thủy quay sang Đức Độ:

- Anh mang con khỉ dùm em! Leo trèo sao em có thể bế nó được...

Ngọc thủy đưa con khỉ cho Đức Độ, nhưng nó không chịu đeo trên cổ anh.

- Rồi...mắc nợ!- Ngọc Thủy thở dài, nằng phân bua- Em bế nó thì anh phải mang ba-lô...

- Lên đường các con, biết bao giờ mới có dịp mai này. Ông Thân hồ hởi vô cùng, ông nghĩ đây là một phát hiện có một tầm vóc lớn lao- Chúng ta đã phát hiện ra bộ tộc leo núi.

Mọi người leo lên và đứng trên gờ đá. Ông Thân cột một mối dây rất chặt vào một thân cây, rồi ông ra dấu cho Sít.

-Anh đi được rồi đó! Móc mỗi cái móc vào kẽ đá...nhớ chưa...

Sít đã hiểu ý ông. Anh ta cum mấy ngón tay lại diễn tả sẽ móc chùm móc vào kẽ đá.

- Đứng đây- Ông Thân cười tươi, rồi chỉ từng cái một cho anh ta thấy- Từng cái một thôi.

Dưới chân các vách núi, là các chòm đá nhọn hoắt như chông. Các mũi đá này chắc là do mảnh vụn của hai núi tách ra khi có động đất từ ngàn xưa. Hai dãy núi cao tách ra thành hình chữ V, như một cái khe nhỏ và ít ai biết tới. Cây rừng vẫn mọc được nhưng rất khó khăn, dễ chóc gốc và cằn cỗi.

Leo trên vách núi, tường đá mập mạp uốn lượn che lấp mất phía trước. Họ leo khoảng chừng nửa giờ, cứ khoảng vài bước ông Thân nhờ Sít cột dây. Ông có thể vừa đu đưa vừa bám trên kẽ đá, để leo đi, mọi người đều thấy không khó khăn gì.

Qua một dãy núi lởm chởm đá, đến một nơi cây cối rậm rạp. Dưới chân núi có đất và cây mọc cao hơn. Vách núi cũng có những bụi cây và cỏ dại dày đặc dễ bám hơn ban đầu. Suốt trên chặng đường leo trèo, Ngọc thủy mới hiểu vì sao nơi đây bị cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Người ta không thể nào đi bộ được vào đây, dưới chân núi lại bao phủ rừng và nước dễ ngập tràn bởi một cơn mưa lớn như một cơn suối rồi cạn ngay. Địa thế này người bộ tộc leo núi chọn cách sống riêng cho mình như vậy là hoàn hảo, chỉ có cách sống đó mà thôi.

Đi trên đầu những ngọn cây, hướng về phía tây bắc một đoạn nữa, thì bắt đầu thấy dáng dấp của người bộ tộc leo trèo. Sít từ vách núi nhảy xuống một cục đá tảng tròn như một quả trứng khổng lồ. Anh ta nhảy cõn trên đó và chỉ tay về phía bộ tộc cho ông Thân thấy.

Nơi đây tựa hồ một bãi biển đầy những viên đá tảng, vừa hơi dốc chứ không thẳng đứng. Trên cao có một vài cửa hang, nó được tạo bởi những lần địa chấn. Các viên đá tảng này bẽ ra, tạo ra những cái hang có chiều dài được vài mét. Phía trên núi hơi dốc đứng, nhưng nhờ những tảng đá này có thể di chuyển một cách dễ dàng. Cuộc sống ở đây cũng phải nhờ một lùm rừng cây trước mặt...Những người trong bộ tộc leo trèo, thấy Sít dẫn người lạ vào nơi cư ngụ của họ. Thoáng chốc đã thấy họ xuất hiện ngay trước miệng hang và những đứa trẻ ôm chân họ đứng núp sau lưng. Sít che tay lên miệng:

-Ê...ê...!

Anh réo gọi mọi người và gần như trấn an họ.

Ở trên kia như im lặng hoàn toàn, nhiều người ngơ ngác nhìn nhau. Trong số họ không ai dám quyết định gì hết, họ như chỉ chờ đợi ai đó. Một lúc sau có một cô gái ngực để trần,quấn một cái khố bằng da, ngang hông có đeo một chuỗi đá, nhìn thấy rất uy quyền. Bước ra, nàng đưa bàn tay trước mặt (lòng bàn tay quay vào trong). Sít nhảy cõn lên về vui mừng, anh ta ra hiệu cho ông Thân leo lên đó.

Ông Thân vừa theo Sít vừa ngạc nhiên nhìn cô gái. Thường thường các bộ tộc người thủ lĩnh là những người lớn tuổi và là ông già vạm vỡ nào đó, làm cho thuyết “trí khôn của con người” có từ đâu? mà Ngọc Thủy thường trình bày cho ông nghe. Người ta cho rằng trí khôn của con người là ở đáng đi thẳng, hoặc từ hai bàn tay cầm nắm được của con người. Còn Ngọc Thủy cho là từ con vượn người cái, vì chính sự sinh con duy trì nòi giống nên nó phải biết giành lấy quà tặng từ con đực, để dự trữ trong lúc sinh con. Bởi thế con người hiện đại hay thích tặng quà, làm lương cao giành dùm lâu dài chẳng phải trí khôn hay sao?

Ông Thân đứng trước mặt người con gái nguyên thủy nhớ lại những gì con mình nói. Khi đó, mọi người tản về hang, chỉ để cô gái đứng lại đó và đứng nghe Sít nói chuyện gì. Cô gái chau mày nhìn ông

Thân, vể lưỡnɡ lự rồi dơ bàn tay trước mặt giống như hồi nầy. Sít mừng nhảy cõn lên. Anh ta giải thích với ông Thân đủ điều, rồi rủ mọi người vào rong một cái hang của cô gái ở.

Miệng hang hơi thấp, chui vào khoảng nửa mét thì thấy bên trong đủ rộng. Ở trong không tối lắm, ánh sáng bên ngoài chiếu hắt vào trong thành một lỗ tròn.

-Sa la...sala...- Sít gọi cô gái và nhảy tới cầm hai bàn tay của Ngọc Thủy giơ lên. Nàng tay của nàng bị nhuộm máu và nhức buốt.

Cô gái nhìn lại, rồi kéo ra một cái vỏ cây võng xuống như một chiếc thuyền. Trong đó có chứa thứ nước nghe cay xèo và đen đặc, đem tới trước mặt Ngọc Thủy. Cô gái tên Sala nhìn nàng, rồi cầm hai bàn tay nàng nhún vào nước đó.

-Ah....- Ngọc Thủy nghe như chạm vào chậu vào nước axít đậm đặc, rất buốt và nóng khủng khiếp. Nhưng Sala vẫn dìm chặt tay nàng xuống đó, chờ đến khi Ngọc Thủy thư giãn trở lại, mới cho nàng lấy hai bàn tay ra.

Ngọc Thủy nhìn hai bàn tay y như đeo găng, nhưng dần dần nàng cũng cảm nhận ra một điều : hình như đây là một thứ thuốc quý của người bộ tộc. Hai bàn tay của nàng hết đau buốt mà còn trở lại đẹp đẽ như xưa. (Chẳng những vậy thứ thuốc này, luôn giữ cho đôi tay đẹp mãi không hề phai, không theo thời gian già cỗi, dù chỉ một lần nhún tay vào đó thôi). Đức Độ nhớ lại vụ án của Mỹ Hạnh, đâu phải những bác sĩ Mỹ mới có thứ thuốc ướp xác ưu việt nhất đâu, thứ nước này ở miền núi Việt Nam cũng đủ tốt hơn hẳn. Nếu như tên Tony Hải thấy thứ nước này, ắt không ganh đua và làm chuyện xằng bậy. Nghĩ đến đó, ông Thân và Đức Độ định nhún tay vào... Nhưng cô gái mang cái vỏ cây chứa thứ thuốc ấy đem đi cất.

Sít ra dấu là đàn ông không được nhúng vào , chỉ có đàn bà thôi.

Từ lúc đến đây ông Thân cảm thấy bộ tộc này sống theo chế độ mẫu hệ, nhưng giờ ông phát giác ra quyền uy chỉ tập trung vào cô gái... nhưng ông vẫn không sao hiểu hết , còn điều gì đó.

-Ở đây, một người đàn ông phải nuôi một người đàn bà- Ông Thân giải thích-Đàn bà có uy quyền hơn và buộc các ông phải leo lên các vách núi kiếm cái ăn về và không cho ai khác cả.

Đức Độ lấy sổ ra ghi chép những lời của ông, nhưng ông giật lấy không cho ghi vào:

-Gần đây, Việt Nam chúng ta phát hiện rất nhiều bộ tộc vẫn còn nguyên sơ...có lẽ đây là một bộ mới nữa. Tôi không muốn công bố điều này với thế giới, e rằng họ can thiệp một cách “thô bạo” như từng phát hiện giống người ở Amazon hay ở Indonesia hoặc Trung Quốc, liền đưa họ trở lại cuộc sống văn minh, theo ý tôi như vậy là “thô bạo”. Bởi vì đưa họ trở về cuộc sống văn minh hiện đại, tức là làm thay đổi cuộc sống tức là làm thay đổi tập quán của họ. Họ sẽ không thích nghi kịp và sẽ chết lần chết mòn. Tôi muốn anh hứa chỉ giúp đỡ họ thôi chứ không đưa họ về cuộc sống văn minh, không được công bố.

Chuyến đi này Đức Độ có công việc bí mật, nên anh tiếp tục ngậm tăm không hé răng nửa lời. Anh nhìn qua thấy Sala nhận con cá của Sít, cả hai cùng ăn tươi nuốt sống một cách ngon lành.

Xong, Sala bước ra ngoài. trên tay cô có cầm hai viên đá, không giống lắm với những viên đá cuội dưới kia, rồi gõ vào nhau liên hồi. Tất cả những người trong bộ tộc leo trèo như đã chuẩn bị từ lâu rồi. Họ nhanh chóng đem đồ ăn (đủ loại : thằn lằn , tắc kè...các thứ củ mọc ở triền núi), đem đặt dưới chân của Sala.

Những người trong bộ tộc vẫn đứng đó chờ, lại thêm mấy gã thanh niên không thấy đâu giờ mới xuất hiện. Thì ra, Sala chọn Sít làm chồng và bây giờ cô gái tỏ vẻ hết quyền uy. Ngọc Thủy thấy vui quá, liền cầm lấy hai cục đá xem. Tức thì, mấy anh chàng trong bộ tộc leo núi xông tới, đặt mấy thứ đồ ăn trước mặt nàng, rồi chen chúc che chắn nhau không muốn để cho người kia được nàng thấy rõ mặt. Những người đàn bà tản ra, rồi về các hang động của mình.

Khi Ngọc Thủy cúi xuống nhặt thức ăn, tức thì mấy chàng thanh niên mừng réo lên. Họ xúm lại cởi bỏ hết quần áo trên người nàng, họ quần cho nàng một cái khố da giống y như của Sala. Đức Độ định ra can mọi người lại (vì anh là công an mà!), nhưng ông Thân níu tay anh . Ngọc Thủy ra dấu cho đám con trai liền ngay sau đó họ biến mất. Họ bắt đầu tung hoành trên các vách núi, để tìm món ngon vật lạ cho Ngọc thủy. Đó là lễ cầu hôn, nếu nàng nhận lễ vật thì xem như ưng thuận người đó làm chồng.

Bây giờ ông Thân hiểu phong tục của họ đôi chút. Trong bộ tộc này không ai có quyền uy cả, chỉ có các cô gái nào muốn chồng thì tạo nên không khí khác lạ cho bộ tộc một chút. Cô gái nào tới tuổi kén chọn, thì cầm hai cục đá đánh vào nhau. Những chàng trai sẽ tuân theo răm rắp và “đần lảng” cũng vậy. Những chàng trai đi tìm thức ăn và vật lạ cho cô gái đó, đến khi nào có cái lạ mắt nhất thì cô gái sẽ lấy người đó. Thảo nào, Sít phải trèo ra ngoài khá xa để tìm kiếm và vật lạ của anh ta mang về, chẳng có gì khác ngoài mấy con cá. Sala đồng ý lấy Sít và mọi người nghe âm thanh của hai cục đá, đem những đồ vật tới xem như những quà cưới. Sít và Sala bỏ cái hang lại cho nàng, hai người dẫn nhau đi “hường tuần

trắng mặt” ở một chỗ khác. Thoáng chút họ mất dạng, để lại cho ba người nhiều điều mới mẻ. Còn Ngọc Thủy không biết cố ý hay vô tình cầm hai cục đá, giờ thì nàng có quyền uy với người bộ tộc. Nàng quần cái khổ da, e then với Đức Độ, rồi bảo:

-Hay là anh đi tìm một món quà, tôi sẽ ưng anh vậy. Nếu không, chắc tôi phải chấp nhận luật lệ của bộ tộc này rồi.

Đức Độ không cần suy nghĩ nhiều, anh gật đầu ngay:

-Chắc phải vậy rồi! Nói xong, Đức Độ cũng định leo ra vách đá, nhưng nàng ngoắc lại.

- Nhớ cũng phải mặc một cái khổ giống những người leo núi. Nàng khẽ bảo và hôn anh một cái- Cứ yên tâm nha, em không nhận quà của ai đâu! Chỉ nhận của anh thôi.-Tuy nàng lớn hơn anh vài tuổi, nhưng người bộ tộc có để ý tuổi tác gì đâu...Bây giờ anh còn có cảm giác sợ mất nàng nữa là đằng khác.

*

* *

Đức Độ leo trèo ra ngoài , một nhóm những chàng trai chưa biết đi đâu. Họ đen nhem hơn anh nhưng anh cũng không khá gì mấy. Anh thấy có con kỳ nhông đầu xanh, lưng xù lên đầy gai, anh không biết nó có cắn anh không? Ngán quá muốn chop nó nhưng món quà này xem ra thường tình quá.

Những người kia thấy anh làm, cười khà khà. Lăn lữa một hồi, một nhóm đi về hướng tây. Anh cũng bắt chước theo về hướng tây.

Đức Độ không leo trèo bằng nhưng cố bám, họ bỏ anh một quãng xa. Anh phải trèo đến một cái cây nghỉ tạm, bây giờ anh không còn để ý mình là người đi chân đất. Cứ bám cứ đu đưa, tìm thế thân qua các vách núi, rồi dừng lại thở không ra hơi...Thôi ráng thôi, mất Ngọc Thủy là không được đâu. Công việc bí mật đúng là có, nhưng tình cảm cũng không phải thừa. Cứ nhớ đến Ngọc Thủy thì y như anh đủ khả năng leo suốt qua cả triền núi này vậy.

Khi ấy nhóm thanh niên người bộ tộc đã qua biên giới của Lào, hình như có ai đó đang trao đổi hàng hoá cho họ, buộc phải mang hàng cho những người đó sang đất Việt Nam. Đức Độ chưa leo được đến đó thì họ đã quay trở lại, đến chỗ Đức Độ nhõn cười, người khoe chiếc lược người khoe mấy trái bắp thơm, ý chê bai anh chậm lăm.Trên lưng họ mỗi người cõng một chiếc ba-lô.Trong đó đựng gì chưa biết, anh bám theo họ trở về. Họ không vào bộ tộc mà vẫn tiếp tục ra miền rừng.

Leo như vậy đến xế chiều mới tới nơi. Ở đó có một lán trại thấp lè tè, được nguy trang dưới lùm cây. Những người thanh niên bộ tộc đến đó và phải bỏ số đồ trên vai vào một cái hầm. Có hai kẻ đứng núp trong lùm cây, nhận thấy chỉ có những người bộ tộc nên mới bước ra . Bọn họ không nhận ra anh, nhưng anh nhận ra bọn chúng. Lúc trước theo dõi tên Bướm Đen trốn trong rừng, anh đã thấy bọn chúng trao đổi với nhau và bọn này định xữ tên Bướm để bịt đầu mối .Bọn chúng móc nối nhau thành một đường dây buôn áp phiện từ Lào sang Việt Nam. Bọn chúng lợi dụng người bộ tộc không biết gì, đánh đổi những vật phẩm tầm thường để bắt họ mang biên giới những món hàng quốc cấm..

Những tướng vụ án 381 bị bết tắt, tên Xuyên chỉ là một chân rết của đường dây buôn bán ma túy tầm cỡ. Từ biên giới Lào vào trục giữa xương sông Việt nam, tỏa ra hai miền nam bắc đầu độc giới trẻ. Một đường dây tầm cỡ có những phi vụ làm ăn trót lọt. Vì vậy, chuyên án 381 có vẻ như khép lại, nhưng theo chỉ thị của cấp trên anh, phải âm thầm tiến hành công tác điều tra. Cấp trên nhắc nhở:

- Từ Lào, bọn chúng mượn người bộ tộc leo núi làm con buôn áp phiện, mà chúng ta chưa hề biết gì về bộ tộc này...đó là khuyết điểm rất lớn của chúng ta. Bọn chúng đã mua chuộc mấy người công an và mấy người bên cứu hộ rừng, cùng đi trên chuyến bay của nhân viên Unesco chuyên gia về rừng. Điều này chỉ may mắn biết được khi ta bắt được tên Bướm Đen.Chính vì nó suýt bị giết để bịt đầu mối, nó cho là phá rừng tội không lớn bằng bọn tội phạm buôn ma túy mà hần chỉ mới tham gia vài chuyến. Hần nói ai cũng biết chỉ có ngành công an là không biết, câu nói này các đồng chí phải xem xét lại.Hần giương súng bắn chiếc trực thăng vì hần biết rõ ràng chiếc này đã từng vào rừng chở hàng về. Hần cho là hần bắn cháy chiếc trực thăng còn có công nữa.Tóm lại, chính chúng ta không hiểu hết đất nước chúng ta, nên bọn tội phạm biết cách khai thác. Người của các đồng chí đã từng vào rừng, đã nhận diện được một vài người còn lại. Phải làm sao thâm nhập vào bên trong, chúng ta sẽ kết hợp với công an Lào, một lần triệt phá tận gốc đường dây buôn ma túy này.

Mệnh lệnh đã được ban ra, thiếu tá Từ Anh tạo ra một cuộc dạo chơi trong rừng và nhờ ông Thân gia nhập. Công việc đã gần như hoàn thành, Đức Độ mừng lăm.

Khi ấy những người bộ tộc tranh nhau về, họ chỉ mong Ngọc thủy nhận quà. Đức Độ cũng thấy xót ruột lắm không biết nàng có nhận bữa không?Thấy anh còn lòng vòng ở đó, bọn này la lên:

-Mày không đem hàng thì không có quà! Mày muốn vợ thì phải đem hàng qua...-Bọn chúng cười khà khà, thấy Đức Độ chỉ mấy gói mì tôm- Thôi cho nó đi! Nhớ lần sau phải đem hàng mới có quà, mày muốn vợ không?

Đức Độ gật đầu bọn nhắm mắt nhắm mũi cười, bọn chúng cho anh mấy gói mì tôm. Đức Độ mừng vui nhưng liếc mắt về những tín hiệu đã được ghi nhận. Anh đã thấy tín hiệu, cố ý đứng chần chừ cho bọn chúng chú tâm vào mình. Một vài chiến sĩ áp sát, rồi bất ngờ chìa súng, hét:

-Đứng yên!

Một tên ngoan cố quay lại định rút súng, Đức Độ nhảy tới ôm cứng. Hắn ngạc nhiên nhìn, biết không còn thoát được nữa, hắn giãy nãy với tên kia:

-Thấy không...tao thấy tên này trắng hơn mấy thằng bộ tộc, mà mày nói không sao...

Mấy người bên đài truyền hình không nhìn được, họ thở ra một cái để giảm bớt căng thẳng:

-Không có tiếng súng nào hay thật, cớ áo chống đạn này được rồi. Nóng nực chưa từng thấy.

Xe công an đứng ở đầu lộ, trên đó có máy móc định vị bằng vệ tinh theo dõi hoạt động của Đức Độ. Họ cũng nhận được tin, công an Lào tóm gọn một số tên tội phạm còn lại. Tín hiệu của Đức Độ cho thấy anh không trở ra, mà trở vào bộ tộc. Anh phải làm thủ tục sau cùng trước tập tục của người bộ tộc, không muốn xáo trộn cuộc sống bình yên của người bộ tộc. Anh đến trao cho Ngọc Thuỷ hai gói mì tôm mà bọn tội phạm cho, nếu nàng nhận hai gói mì đó thì chỉ cần cầm hai cục đá gõ vào nhau.

Trên xe các đồng chí chưa vội tắt tín hiệu theo dõi, họ đang chờ tín hiệu cục đá. Một lát sau, họ nghe “cách cách”... “cách cách”.

-Tín hiệu gì vậy?- Một đồng chí trên xe hỏi.

-Cục đá...

-Cục đá hả! Vậy mà tôi tưởng...

-khà...khà

Trên máy bộ đàm còn nghe, tiếng Đức Độ thủ thỉ:

-Anh muốn xin lỗi Ngọc Thuỷ, e là em nghĩ anh lợi dụng em vào công tác...Anh đang điều tra...

-Không đâu...lúc hôn anh, em nhận thấy con chip bên khoé tay anh rồi! Nó còn kêu lè xoè nữa.

Các đồng chí ngồi trên chiếc xe, đã nghe thấy giựt mình. Chút xíu nữa là kế hoạch bại lộ rồi, nhưng rồi họ lại nghe tiếng “cách cách” nữa. Lần này còn dữ dội hơn nhiều.

- Vì chuyên án mở rộng qui mô, xuyên qua biên giới Việt Lào, Indonésia. Cần phải có đội đủ hùng hậu của các nước. Thiếu tá Từ Anh chuyển vụ án lên cấp trên, giao cho Bộ công an quản lý, công việc của anh đến đó xem như đã kết thúc. Như các bạn đã biết, nhóm tội phạm khai thêm ra một tàu cá của ở Vũng Tàu, đã tìm cách đưa hàng sang nước bạn Indonésia. Ta cũng đã bắt chúng nhưng còn bỏ sót một nhóm người nước bạn...

Cắt một mẽ lưới tóm gọn bọn tội phạm, làm cho vụ án chiến thắng vang dội. Các chiến sĩ công an được khen ngợi hết mình, nhất là Đức Độ. Anh được phong ngay quân hàm đại úy. Vụ án đến đây có thể gọi là kết thúc, nhưng thiếu tá Từ Anh vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị nói với hai người bạn trẻ:

-Vụ án có thể khép lại, các anh có thể nghỉ ngơi- Nói đến đó, thiếu tá Từ Anh trầm tư, rồi thở thê- Còn riêng mình cảm giác vẫn còn chưa ổn thỏa, như câu chuyện vẫn còn tiếp diễn và liên can tới nhiều điều khác nữa, chứ chưa thể chấm dứt ở đây được. Gần như mình muốn cắt đứt hết dây mơ rễ má của vụ án này.

- Nếu như công việc vẫn còn tiếp tục, thì chúng tôi xin được tiếp tục...

Đức Độ nói, rồi anh đứng thẳng trước mặt cấp trên:

- Chúng tôi xin cùng đi đến tận gốc ngọn của vấn đề, sẵn sàng chấp hành mọi mệnh lệnh của cấp trên.

Nhìn hai người bạn trẻ, thiếu tá Từ Anh nói chậm chậm:

- Thực sự tiếp theo hơi lạ với các vụ án kinh điển trước đây. Nếu các bạn muốn bắt tay vào tìm hiểu âu cũng là một sự việc nâng cao tay nghề. Câu chuyện tiếp theo là thế này:

VII

Thiếu tá Từ Anh giao cho hai đại úy Đức Độ và Ngọc Thuỷ (giờ cũng đã tham gia ngành công an), một đĩa CD phim khoa học bàn về sự hình thành trái đất.

- Có thích coi những kiến thức này không?
- Chắc có chuyện liên quan gì đây! Sếp đưa tụi này xem chắc có một vụ án mới...
- Đúng vậy! Nhưng vụ án này không liên quan gì đến việc hình thành trái đất mà hình thành về con người... Trước khi coi các nhà khoa học nghiên cứu về sự hình thành trái đất. Các bạn có hiểu biết về kiến thức này bao nhiêu chưa?
- Không được bao nhiêu lắm
- Có nhiều giả thuyết, người ta đã tìm ra được bằng chứng trái đất bị đóng băng hai lần, tưởng như vĩnh viễn nhưng sau rốt nó đã tan chảy.

Đức Độ ngạc nhiên:

- Thế sao... Vậy đóng băng và đến khi nào nó tan chảy ra. Còn các nhà nghiên cứu làm sao biết?
- Có dịp mình sẽ nói cho bạn nghe tường tận hơn.

Thiếu Tá Từ Anh nhìn hai bạn trẻ nói từ tốn:

- Trong đĩa CD này, các bạn hãy xem người ta đưa ra giả thuyết, rồi người ta tìm bằng chứng thực tế để chứng minh giả thuyết của họ. Đó là lý do vì sao tôi muốn các bạn xem đĩa CD này... Thôi, các bạn cứ mở máy xem đi.

Hai người cho đĩa CD vào đầu máy. Cả hai ngồi xem gần một giờ đồng hồ. Nội dung trình chiếu khá là ấn tượng, trái đất được hình thành cách đây 4 tỉ rưỡi năm và cách đây 2 tỉ năm các nhà khoa học xác định trái đất bị đóng băng vĩnh viễn và toàn bộ cả ở xích đạo. Bởi vì, tuyết trắng xoá đã phản chiếu hoàn toàn ánh sáng mặt trời ra ngoài vũ trụ. Thế là, trái đất lạnh lẽo.

Tưởng như không thể có sự sống, nhưng núi lửa vẫn âm ỉ hoạt động, hình thành các các hồ băng tan chảy. Trong các ao hồ nước ấm, các sinh vật đơn bào cũng như rong tảo hình thành. Chúng thải ra khí mê tan lần hồi che kín bầu trời.

Khí mê tan dày đặc tạo nên hiệu ứng lồng kín, làm cho trái đất nóng dần lên đến nhiệt độ hàng trăm độ C. Băng tan chảy tạo thành biển, nhiệt độ mặt biển cũng đã đạt đến 48 độ C. Bão táp và sấm chớp ào ạt cũng làm cho sự sống biến chuyển, một số bị huỷ hoại và một số biến chuyển tích cực. Bầu khí quyển có màu đỏ vì khí mê tan bốc cháy, lượng nước và khí cac bonic hình thành. Lúc bấy giờ thực vật sinh sôi trên đất liền, càng lúc càng nhiều. Lượng thực vật ấy đã thải lên bầu trời một lượng oxy gấp 20 lần bây giờ. Chính lượng oxy đã bao phủ toàn bộ trái đất đã làm cho trái đất hạ nhiệt độ, băng hình thành lại phản xạ ánh sáng và trái đất lại bị băng giá bao phủ.

Rồi sự việc tiếp theo, cũng chính do hoạt động của núi lửa thải lên bầu trời lượng tro bụi và khí dioxit-cacbon, lại hình thành hiệu ứng nhà kính. Và lần này, trái đất ấm lên 50 độ C đủ làm băng tan chảy, giai đoạn này sự sống hình thành tích cực và đa dạng.

Về bằng chứng, các nhà khoa học tìm ra được các khối đá còn nằm mắc kẹt ở các vùng nhiệt đới cũng như ở xích đạo. Họ xác định được các khối đá từ trường nằm ngang, nghĩa là xuất phát từ các dòng sông băng ở xích đạo. Nhưng thời gian họ đưa ra cách đây 600 triệu năm, lại cùng thời với khủng Long, cũng như việc tan băng chảy ở bắc cực, một điều kiện mà loài voi ma-mút được đi đây đó khắp hành tinh. Nghĩa là, vô lý vì như vậy loài voi này hình thành từ khi nào.

Hai bạn trẻ xem xong thấy hay, nhưng cũng còn thắc mắc vài điều. Nhưng đầu óc họ hiểu được người ta xây dựng lý thuyết rồi tính toán như thế nào, từ lý thuyết họ tìm bằng chứng như thế nào? Cả hai đi song hành mới dẫn đến kết luận logic chính xác.

Đức Độ mân mê hạt bắp rang, nhìn chăm chăm vào nó:

- Anh trả lời được câu hỏi, trái đất hình thành như thế nào rồi!- Đức Độ đưa hạt bắp ngang mặt- Giống như hạt bắp này vậy, chỉ có thế này mới giải thích được trái đất vì sao quá nhiều núi non. Sức nóng hoạt động dưới lớp địa tầng trái đất đẩy các lục địa trôi giãn ra, thì làm sao hình thành núi nhiều đến thế.

Nên thuyết lục địa trôi duy chỉ giải thích được có mảng Ấn Độ đụng mảng châu Á hình thành dãy Himalaya mà thôi. Còn xem mình đưa giả thuyết mới giải thích đây:

Đầu tiên, mặt trời chứa nhiều hydro và heli bị sức hút nén chặt. Một hành tinh nào đó chứa đầy oxy va vào, thế là mặt trời nổ tung. Nó bắn vào vũ trụ một lượng nhiều hydro và oxy đang bị đốt cháy, rồi hình thành một hành tinh toàn là nước. Sau nhiều chục triệu năm bị nguội lạnh, sức nổ của mặt trời lại tung vào vũ trụ một khối đá đang nóng đỏ, lại trúng vào khối nước lạnh này, nóng gặp lạnh tạo thành một áp suất vỡ đôi ra như hạt bắp này. Mảnh vỡ ấy đó là châu phi dính liền với châu Mỹ la tinh, lại bung ra còn đến ngày nay tạo ra các mảng lục địa trôi. Một khối đất đá nhào nhệch vỡ đôi ra, kéo ra nhiều cái hình chóp. Cho nên địa hình lục địa nhiều núi non và mãnh vỡ đôi ấy còn quán tính tạo thành lục địa còn đang trôi cho tới tận bây giờ.

- Hay lắm!- Lời khen ngợi ấy không phải của Ngọc Thủy mà là của thiếu tá Từ Anh.- Tôi muốn xem đĩa CD ấy để các bạn có thể xây dựng ra một lý thuyết nào đó...nhưng phải có bằng chứng chứng minh thuyết phục như các nhà bác học đã làm. Ngoài ra, chúng ta có cảm giác rằng, sự sống hình thành cũng như biến mất, gần như liên can đến những chấn động của lớp vỏ trái đất hoặc những biến cố liên can đến vũ trụ.

- Đúng rồi! Hồi nhỏ tiếp cha mình ươm cây giống. Tôi thường bỏ hạt hoa Mào gà vào trong ống pháo cho nổ một cái, tức thì hoa không đỏ vàng như thường thấy như trước nữa mà mang màu đen cũng có, màu xanh ngắt hoặc cả màu tím nữa...Gien bị biến chuyển sao ấy.

- Và đây là vụ án cấp cao:

VIII

Ngày một ngày qua, những vụ án mỗi lúc mỗi khác lạ. Hầu như không có vụ nào giống vụ nào, ngành công an gần như là một ngành tổng hợp mọi loại kiến thức.

Đức Độ gặp phải một vụ án khá lạ mới, vượt lên trên tất cả các loại tội phạm và cũng chưa từng xảy ra ở đâu. Thiếu tá Từ Anh cho biết câu chuyện: Một người vợ tên là Thanh Hà, mới sinh một đứa con trai bị bẩm dễ thương kiện chồng mình cho mình một đứa con không phải của cô. Thường thì người chồng nghi kỵ người vợ ăn ở với ai đó, sinh con không phải của mình. Đằng này ngược lại, người vợ lại kiện người chồng cho cô đứa con do mình đẻ không phải máu mủ của hai người. Cô không phải là người tâm thần mà là người có học thức cao, tiến sĩ Tâm lý học. Còn người chồng là bác sĩ được đào tạo ở Pháp, không hề chối cãi việc vô lý đó, mà còn bằng chứng đứa bé gìn giữ hết sức cẩn thận.

Pháp luật cũng chưa đề cập đến chuyện oái ăm ấy, cho nên việc thụ lý hồ sơ này cũng có điều bất cập. Nhưng nếu không điều tra đến nơi đến chốn, đem đến bất công cho một người nào đó thì ngành công an không muốn. Đức Độ được cất cử thu thập chứng cứ “vụ án” này, để bổ sung và làm sáng tỏ thêm những ẩn khúc.

Bước đầu anh thu thập được lý lịch của vị bác sĩ đó khá tốt. Anh ta tên là Hồng Công Danh, một người ăn học chuyên cần và ngay từ nhỏ yêu thương cha mẹ như bóng với hình. Đương nhiên người cha rất yêu thương con mới đủ sức cho anh ăn học thành tài. Ông đã chịu thương chịu khó, cần cù đến độ mất sức lao động sớm. Lúc ấy Hồng Công Danh mới ra trường và làm ở bệnh viện Từ Vũ được nửa năm, chưa trả công ơn người cha được bao nhiêu thì ông mất nên rất đau xót. Thái độ từ đó căm phẫn qui luật nghiệt ngã của tự nhiên rất rõ ràng, cộng thêm lời trăn trối của người cha là anh cố gắng học thêm để thành đạt hơn nữa.

Hồng Công Danh quyết định sang Pháp để tu nghiệp, nguồn tiền tài trợ từ người con gái mà anh mới quen (sau này là vợ anh, chính là Thanh Hà). Về tình yêu của họ có lẽ không được tha thiết mặn nồng lắm, có lẽ thế mới có chuyện rối rắm sau này. Họ lấy nhau vì quyền lợi từ công danh sự nghiệp nhiều hơn, người có học thức phải lấy nhau thế thôi.

Thời gian chóng oánh qua nhanh, sau năm năm tu nghiệp ở Pháp về. Hồng Công Danh lấy ngay Thanh Hà làm vợ, gia đình vợ cho ngay căn nhà lộng lẫy ở thành phố Hồ Chí Minh. Nhà vợ chỉ có một đứa con gái duy nhất, của cái đây ắp, tương lai rất là tươi sáng. Hai vợ chồng khá là hạnh phúc, thoải mái trước cuộc sống bon chen mà nhiều người nghèo phải chịu. Hồng Công Danh có hẳn một chiếc xe Mercedes để đi làm, anh cũng trở lại bệnh viện Từ Vũ nhưng không chăm sóc sinh đẻ cho các sản phụ, mà

anh chỉ chuyên về khoa hiếm muộn. Trưởng phòng phôi thai và cấy ghép, rất giỏi trong việc thụ tinh trong ống nghiệm, làm việc rất nghiêm túc và thường ở lại làm công việc đến quá giờ mới về.

Cùng phòng với mình có bác sĩ nữ tên là Lê Thi. Một điều trớ trêu là vị bác sĩ này đã có gia đình gần sáu năm nay mà vẫn không sinh đẻ cho chồng một mụn con nào, chị ấy bị hiếm muộn (lỗi do tình trùng người chồng bị khiếm khuyết). Tình huống ấy dẫn đến hạnh phúc gia đình bị đổ vỡ, bác sĩ đã thử đi thử lại bao nhiêu lần việc thụ tinh trứng trong ống nghiệm mà vẫn không thành công, ý nghĩ nhờ cậy tiến sĩ Hồng Công Danh đang thôi thúc, nên thử thực:

- Tôi bị hiếm muộn, hạnh phúc gia đình có khuynh hướng đổ vỡ. Tôi thực hành thí nghiệm mà vẫn không thành công, nay mong anh thương cảnh cho một đồng nghiệp.

Tiến sĩ Hồng Công Danh không đắn đo gì nhiều, mà hỏi lại:

- Đã xem qua tình trùng anh chồng chưa?

- Dạ rồi ạ! Anh ấy bị khiếm khuyết nhưng anh ấy không muốn dùng bất kỳ tình trùng của người cha nào. Anh ấy chỉ muốn con của anh ấy là con của anh ấy, anh ấy là kỹ sư cơ khí chuyển sang thành doanh nghiệp buôn bán các loại xe hơi cao cấp, nên không biết nỗi khó khăn trong ngành y. Khiếm khuyết từ tình trùng người cha, thì anh biết rồi đấy, y học vẫn đang bó tay...

- Thế thì chị muốn giúp gì...

- Tình trùng của anh...

- Ài chà chà... Việc này để tôi suy nghĩ thêm đã. Ngân hàng tình trùng có đầy đủ các loại giống tốt sao chị chọn tôi.

- Tôi sợ chồng tôi phát hiện. Anh là người tốt, kiến thức sâu rộng, khuôn mặt cũng hao hao anh ấy. Cho nên tôi quyết định chọn anh, anh sẽ giữ điều bí mật này chứ?

Tiến sĩ Hồng Công Danh gật gù hiểu chuyện chứ không phải đồng lòng, anh nhìn sang bác sĩ Lê Thi. Nàng lớn hơn mình vài tuổi nhưng còn đẹp xinh như hoa bưởi, giọng ngọt ngào như đường phèn, nên cũng có chút phảng phất động lòng. Sao bấy lâu nay anh không để ý tí xiu về đồng nghiệp của mình nhỉ, mình quá bận tâm với công việc mà chưa hỏi han về cuộc sống của người đồng nghiệp cùng phòng. Anh mụ mẫm ra, người trí thức nào mà có gương mặt dờ dẩn như vậy?

Hai người đã quá giờ làm việc rồi, dưới khoa sinh sản tập nập chứ ở đây vắng vẻ vô cùng. Tiến sĩ Hồng Công Danh thấy tình huống này có rối rắm một chút, gãi đầu hỏi lại:

- Ở đâu đây?

- Vào trong toilet đi anh...

- Cũng được...

Vị tiến sĩ đi lại bên bác sĩ Lê Thi để dìu nàng vào trong ấy, giây phút hồi hộp đó làm mình không nghĩ ra việc gì lớn lao sau này. Nhưng bác sĩ Lê Thi nhìn anh trừng mắt, rồi đưa ra cái ống nghiệm.

- Đây, anh cầm cái này vào trong đó đi...

- Hả?- Vị tiến sĩ ngỡ ngàng nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, anh cầm cái ống nghiệm- À thì ra kiểu này...

Nói xong, một mình anh vào trong toilet.

Từ hồi có vợ tới giờ ít tái máy như hồi trai trẻ, nhưng càng lớn người ta càng phải suy nghĩ kỹ việc mình làm. Từ trong vọng ra, giọng nghèn nghẹn khàn khàn:

- Không được!

- Sao? Không được à...- Bác sĩ Lê Thi chống tay, cười trừ và hỏi han- Cần giúp đỡ anh thế nào đây...Tôi vào sao?

- Cũng không được ...

- Sao vậy...

Bác sĩ Hồng Công Danh bước ra có vẻ mặt khác hơn. Anh đứng bên trong toilet đắn đo, như có người cha hiện về trách móc: “Con của ta, cháu của ta là phải bên cạnh ta”. Anh như sực tỉnh lại:

- Việc này không được rồi!

Bác sĩ Lê Thi cầm ống nghiệm trống không mà cứ nghĩ tiến sĩ “không có” cảm hứng nào, hoặc là đòi hỏi “phương án thi công” khác. Đâu biết rằng tiến sĩ đắn đo, việc người phụ nữ nhận tình trùng ai cũng được, miễn sao sinh nở là xong rồi. Nhưng xét nét ra, quan hệ xã hội thật là phức tạp:

- Tôi không muốn con mình sống ở nơi khác. Cha tôi thường yêu thương tôi, chơi với tôi như là bạn, chính vì thế cần phải suy nghĩ lại kỹ đã.

- Tôi sẽ thương em bé mà...

- Tôi biết...nhưng chị phải hiểu cho người cha sẽ bức rút khi không thể nhận con mình thế nào đâu. Chính vì thế, tôi không muốn rầy vào chuyện này...

Nét buồn phiền hiện rõ trên gương mặt của bác sĩ Lê Thi, trở lại phương án dùng ngân hàng tinh trùng thì ngay từ đầu cô không muốn điều đó. Tiến sĩ Hồng Công Danh suy gẫm, rồi đưa ra một cách:

- Tôi sẽ thực nghiệm, tôi tin sẽ làm được. Thế này, ngày mai đem đến đây một ít da anh ấy hoặc là tóc.

- Sao? Theo kiểu sinh sản vô tính à?

- Đúng vậy...

Tiến sĩ Hồng Công Danh nói khẳng khái, bác sĩ Lê Thi thán phục từ lâu nên nghĩ rằng việc ấy vị tiến sĩ sẽ làm được nên rất tin tưởng.

Những ngày sau đó, hai người âm thầm tiến hành thí nghiệm. Cảm giác việc làm của mình cũng phải được trả công xứng đáng, nên tiến sĩ y học Hồng Công Danh gợi ý:

- Chị phải trả công tôi thế nào đây?

- Anh muốn bao nhiêu?

- Chẳng bao nhiêu, nhưng từ đây đến khi hoàn thành chị phải gởi cho tôi năm trứng?

- Năm trứng là chuyện bình thường, nhưng tiến sĩ định...

- Chị không cần biết tôi làm gì, bí mật của chị cũng như bí mật của tôi sẽ có hợp đồng chặt chẽ rồi đó.

Tháng ngày trôi qua, trong điều kiện hết sức thiếu thốn các phương tiện hiện đại. Những người châu Á đôi khi chỉ có tú lạng mà vẫn tiến hành thí nghiệm thành công, nhờ ở sự cần cù cần mẫn của mình. Sau đó không lâu, tiến sĩ Hồng Công Danh thông báo cả hai kết quả đạt được. Một là của bác sĩ Lê Thi đã mang thai, kết quả thứ hai là của mình. Đôi khi bác sĩ Lê Thi tò mò muốn biết tiến sĩ đang làm gì, nhưng e ngại không dám hỏi.

Một ngày đẹp trời khi đã xong xuôi đầu đây, tiến sĩ Hồng Công Danh mới thú nhận:

- Cha tôi đây!

- Sao? Anh nhân bản người cha à?

- Chị giữ kín nhé! Ông là người mà tôi không sao quên được...

- ...Và vợ anh mang thai ông?

Tiến sĩ gật đầu không chối cãi, niềm khắc khoải thương nhớ người cha như được giải toả.

Việc sinh sản vô tính bị thế giới lên án cũng như tổ chức Liên Hiệp Quốc nghiêm cấm, nhưng trường hợp này cảm giác không có tội tình nào. Những người châu Á làm việc cần cù, cần mẫn. Mặc dù tiến hành thí nghiệm trong điều kiện thiếu thốn các dụng cụ hiện đại, vài người chỉ có duy nhất chỉ có tú giữ lạng mà vẫn thành công.

Về lý thuyết ai cũng hiểu, nhưng tiến hành thí hành thí nghiệm không đơn giản tí nào. Do vậy, Bác sĩ tiến sĩ Hồng Công Danh rất tâm đắc với thành công này.

Chuyện gì cũng có lý của nó, cái lý mà không có rất vô vị.

Việc sinh nở thuận tiện, đứa bé sinh ra cũng bình thường như mọi đứa trẻ khác. Tiến sĩ Hồng Công Danh bị cuốn hút vào “đứa con” đầu lòng một cách khác thường. Gần như chểnh mảng công việc ở bệnh viện, trước kia đi sớm về trễ bao nhiêu thì giờ đi trễ về sớm bấy nhiêu. Anh không cho vợ để đứa bé bú sữa mẹ, khác với những lời mà vị bác sĩ thường hay khuyến cáo.

- Cha tôi! Cha tôi- Lúc nào vị bác sĩ cũng hôn chùn chùn đứa bé, rồi pha sữa hộp cho con bú.

- Anh muốn gì?- Người vợ thỉnh thoảng cay cú, nhưng vị tiến sĩ không để ý đến việc đó.

- Ồ! Anh chỉ muốn nuôi c...o...n theo cách đặc biệt...

Người vợ là tiến sĩ tâm lý học, bị đối xử như thế cho là tàn nhẫn: Tàn nhẫn với mình và tàn nhẫn với con mình. Lần hồi cảm giác như người chồng xem mình tựa như một cái máy đẻ, rồi thôi không được cảm nắm hôn hít và nhất là khi cho con bú. Tình cảm thiêng liêng mà người mẹ dành cho con như bị cắt lìa, người mẹ cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Khác với bác sĩ Lê Thi, một đằng sinh con ra hạnh phúc gia đình tràn đầy, còn một đằng thì có thể gia đình bị đổ vỡ. Đến khi đứa bé được ba tháng tuổi, Thanh Hà cần phải đi làm thì vị tiến sĩ quyết định thôi việc ở bệnh viện, nghĩ hẳn ở nhà lo cho “người cha nhân bản”.

Thanh Hà càng lúc càng không được chăm sóc con nên không còn chịu nổi nữa. Một ngày kia, chồng của bác sĩ Lê Thi đến chơi, ý như đến để cảm tạ tiến sĩ đã thực hiện thành công việc nhân bản đứa con cho mình. Vì quá vui nên không kiềm chế được cảm xúc, nói hết cho Thanh Hà nghe đứa con của mình

sinh ra nhờ nhân bản vô tính, cô vợ cũng có kể rằng tiến sĩ cũng đã thí nghiệm nhân bản người cha mình thành công, ông muốn xem qua đứa bé.

Đến lúc đó, tiến sĩ Thanh Hà đã hiểu mọi chuyện. Chỉ thắc mắc làm sao anh ấy đưa trứng vào trong buồng tử cung mình, cho dù thế nào mình vẫn cảm thấy.

- Vì vậy, tôi nghĩ chính vị tiến sĩ mới làm...Hoặc cố tình làm- Đức Độ thờ dài, gãi đầu gãi tai phân giải với Thanh Hà- Đàn ông tại tôi có khi không biết do thói quen hay bị mớ nỡ đó, vì vậy chắc là con mình thôi chứ thí nghiệm nào thành công ngoài tự nhiên. Muốn thí nghiệm thành công phải có một “vụ nổ” ở buồng tử cung người đàn bà, sự sống nào phát triển trái tự nhiên cũng phải là như vậy...

Thanh Hà hỏi kỷ lại lần nữa:

-Ý anh là, đứa bé là con ruột của mình.

- Chứ còn gì nữa.

Khi trở về, Ngọc Thủy thắc mắc:

- Những việc làm đó mà cũng có khi do mộng mị sao? Vị tiến sĩ ấy không như anh đâu...Và anh có biết rành về nhân bản vô tính đâu mà kết luận như vậy.

- Ôi dào...Đàn ông nào cũng như đàn ông này, cũng như ai đều cho anh là siêu nhân siêu chất! Người cha nhân bản à? Em có tin không chứ? - Đức Độ hỏi Ngọc Thủy, rồi nói tiếp- Có nhiều người mới có đứa con đầu lòng, như cuồng tín xem thằng nhỏ còn hơn cả cha mình. “Vụ nổ” ở buồng tử cung là do anh đưa ra lý thuyết ấy, “Vụ nổ” tương đương với vụ nổ của tiến sĩ Wan ở Hàn Quốc, gần như cái gì liên can đến sinh sản vô tính người ta muốn phóng đại lên. Khả năng tiến sĩ Hồng Công Danh muốn tìm tiếng tăm giống vụ tiến sĩ Wan hơn là thí nghiệm thành công, tiến sĩ xử lý tốt tình tròng của người chồng, rồi đưa vào trứng bác sĩ Lê Thị, qua mặt êm ái tức bác sĩ Lê Thị sẽ khẳng định thay cho tiến sĩ thí nghiệm : “người cha nhân bản” thành công...Công việc còn lại, tiến sĩ chỉ cần đóng kịch giống như vậy là xong ...Mấu chốt là ở chỗ đó.

- Thế thì anh cứ giải thích rõ ràng với chị Thanh Hà, tại sao đi nói vụ nổ nào đó ở buồng tử cung nghe ghê quá vậy.

- Đôi khi công an siêu chất cũng phải “nói dốt”, để giữ cho gia đình người ta êm ấm. Cái gốc gia đình dù thế nào vẫn trên hết...Thôi, em phải sinh cho anh một thằng cu, anh mới biết được cảm giác làm cha thế nào, mới “xử” vụ này được.

2003- 2007